

SAYI: 31 22 Aralık 2004-5 Ocak 2005 FİYATI: 500.000 TL.-50 krş (KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİMİ

ÖNLEYEMEZSİNİZ

- Üretimin Toplumsal Karakteri...
- Konseyler ve Kitlelerin Kendi Eseri Olan Devrim
- AB Üyeliği- Zafer Çıgılları Ve Gerçekler
- Pratik Çalışmanın Örgütlenmesi
- 19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız
- 19 Aralık Eylemleri
- Onur Ölümünden Güçlüdür

19 Aralık 2004 Taksim

Düzeltilme Özür

30. Sayımızın 3. Sayfasında yer alan; "Diyalektik Düşünüm" başlıklı yazıda geçen; "Toplumsal evrimin politik bir devrime sonuçlanmadığı zaman; ancak o zamandır ki, gerçek bir ilerlemeden; toplumun ilerlemesinden söz edebiliriz." şeklindeki bölüm; "Toplumsal evrimin politik bir devrime sonuçlandığı zaman; ancak o zamandır ki, gerçek bir ilerlemeden; toplumun ilerlemesinden söz edebiliriz." şeklinde olacaktır. Düzeltilir, okurlarımızdan özür dileriz.

ÜRETİMİN TOPLUMSAL KARAKTERİ İLE KAPİTALİZM ARASINDAKİ ÇATIŞMA

Kapitalist üretim, toplumsal üretimin bir biçimidir. Bu, toplumsal üretimin, kapitalizmin her aşamasında aynı düzeyde yapıldığı anlamına gelmez. Üretim araçları ve bilimde gelişmeye bağlı olarak, toplumsal üretimde ilerleme sağlanır. Kapitalistler ellerindeki üretici güçleri, daima daha fazla üretim yapmaya zorlar. Bu üretim, kapitalistler arası rekabet nedeniyle büyük ölçekli olmak zorunda. Bu, böyle sürüp gider. Tekelci aşamada, toplumsal üretim en üst noktaya çıkar.

Ekonomide devletleştirme ve büyük ölçekli devlet üretimi kapitalist ekonomideki bir gelişmenin sonucudur. Devlet burada kolektif kapitalistdir. Tekelcilik koşullarında, devlet ekonomisi, tekelci devlet kapitalizmidir. Devletin ekonomide tuttuğu yer tüm kapitalist ülkelerde çok büyüktür. Ekonomide devletleştirme, sanıldığı gibi “sosyalist” bir önlem değildir. Kapitalizm koşullarında devletleştirme, tamamen kapitalistlerin yararına dır. Devletleştirme, sorunun çözümü değildir; ancak, çözümün öğelerini kendi içinde barındırır.

Kapitalist ülkelerde zaman zaman yapılan ve son yıllarda yoğunlaşan “özelleştirme” kolektif kapitalist mülkiyetin, “özel” kapitalist mülkiyete geçmesidir. Bu, bir anlamda büyük kapitalist devlet mülkiyetinin parçalanmasıdır. Kapitalist mülkiyet bu şekilde parçalanırsa da, büyük ölçekli toplumsal üretimin temelindeki ekonomik zorunluluk ortadan kalkmaz. Gerek büyük ölçekli devlet ekonomisini, gerekse büyük ölçekli “özel” ekonomiyi yaratan ekonomik zorunlu-

luktur. Üretim araçlarının ve bilimin teknik uygulaması, büyük ölçekli üretimi zorunlu yapıyor. Kapitalist mülkiyetin böyle el değiştirmesi, toplumsal üretimin büyük ölçekte yapılması zorunluluğunu ortadan kaldırmaz. Toplumsal üretim kapitalist mülkiyet altında devam eder.

Kapitalizmin ekonomik krizleri, kapitalistleri, yalnızca büyük ölçekli üretime göre ayarlanmış makineleri kırmaya, parçalamaya götürse de, (çağdaş makine kırıcıları) onlar bunu ancak belli sınırlar içinde yapabilirler. İsteseler de, belli sınırlardan daha öteye gidemezler. Birincisi tekeller arası rekabet bunun önünde engel, ikinci olarak, toplumsal üretimin genel koşulları buna engel. Örneğin ulaşım sistemi (deniz, kara, hava) büyük ölçekli üretime göre düzenlenmiştir. Çağdaş gelişme bundan nasıl vazgeçebilir. Toplumsal üretim, genel koşulları ile birlikte bir bütünü oluşturur. Bu bütünlük çağdaş bir zorunluluktur, çağdaş bir gelişmedir. Fakat açıkça ortaya çıkıyor ki, kapitalist üretim ilişkileri, çağdaş gelişme düzeyiyle çatışma içinde. Çağdaş üretim araçları, kapitalist üretim ilişkilerinin kabuğuna sığmıyor. Bu nedenle, büyük ölçekli üretim yapan üretim araçlarını parçalamaya kalkışıyor. Sosyalist politik-ekonomi, kapitalizmin geldiği bu noktaya özellikle dikkat çeker. Üretimin belli büyük merkezlerde (fabrikalarda) yapılmasının yanında, toplumun tüm alanlarına dağılmış olarak (fason üretim) yapılması, üretimin toplum-

Üretici güçlerin toplumsallıkları tanınmadıkça bunalım toplumun alt-üst eden şiddetli çatışmalara doğru derinleşecektir. Çatışma tek tek uluslarda değil tüm kapitalist ulusları; kapitalist sistemi kapsıyor; evrenseldir. Doğası gereği bu çatışmanın, burjuva üretim ilişkileri çerçevesinde çözümünü yoktur ve olamaz. Çatışma kapitalist üretimin kendisinden kaynaklanıyor. Bu üretim geliştikçe, çatışmanın da derinleşmesi kaçınılmazdır. Üretimin toplumsallığını, kendi temelleri üzerinde, olabilecek en ileri düzeye çıkaran, kapitalist üretimin kendisidir. Çelişki, üretimin dünya çapındaki toplumsallığı ile ona el koymanın özel niteliği arasındadır. Çatışmanın çözümü de maddi gelişmenin içinde vardır.

sal karakterini ortadan kaldırmaz. Yalnızca toplumun çok geniş kesimlerini toplumsal üretime çeker; ülkeyi bir atölyeye çevirir. Böylece sosyalizmin maddi zeminini kendi elleriyle hazırlar. Ülkenin bir atölyeye çevrilmesi sosyalizmin dayanacağı ideal bir zemindir.

Bilimde yapılan her yeni gelişme, üretim araçlarındaki her yetkinleşme, toplumsal üretimde yeni bir ilerleme demektir. Toplumsal üretimde, her ilerleme ise kapitalist üretim ilişkileriyle daha da büyüyen bir çatışma demektir. Bu çatışmanın burjuva çözümü ilk olarak, üretici güçlerin gelişimini engellemek; ikinci olarak da, üretici güçlerin en devrimcisi olan proletaryayı zorla mevcut üretim ilişkileri içinde tutmaktır. Sonuçta, bir bütün olarak üretim güçlerini, dar gelen kapitalist üretim ilişkileri içinde tutmaya çalışmak, beraberinde kaçınılmaz olarak çürüme getiriyor. Çürüme toplumsal üretimin tüm dinamik güçlerinin yıkımı anlamına gelir. Sorunun burjuva çözümü, budur.

Üretici güçlerin toplumsallıkları tanınmadıkça bunalım toplumun alt-üst eden şiddetli çatışmalara doğru derinleşecektir. Çatışma tek tek uluslarda değil tüm kapitalist ulusları; kapitalist sistemi kapsıyor; evrenseldir. Doğası gereği bu çatışmanın, burjuva üretim ilişkileri çerçevesinde çözümü yoktur ve olamaz. Çatışma kapitalist üretimin kendisinden kaynaklanıyor. Bu üretim geliştikçe, çatışmanın da derinleşmesi kaçınılmazdır. Üretimin toplumsallığını, kendi temelleri üzerinde, olabilecek en ileri düzeye çıkaran, kapitalist üretimin kendisidir. Çelişki, üretimin dünya çapındaki toplumsallığı ile ona el koymanın özel niteliği arasındadır. Çatışmanın çözümü de maddi gelişmenin içinde vardır.

Çözümünü de içinde taşıyan maddi koşulların varolması; insanların önlerine yeni hedef koyması, kapitalistlerden gelen hareketin temel nedenidir. Bu durumda kapitalistlerden gelecek bir hareket gerici nitelikte olabilir. Çünkü çağdaş gelişmeye karşıdır. Burjuvazinin hiçbir başarı şansı olmamasına karşın, yine de, proletaryanın devrimci hareketini yocketmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Çünkü bir sosyalizm örneği, bir devrimci örnek, halkların, bu örneği izlemesi demektir. Halklar üzerindeki

Kapitalizmin ekonomik krizleri, kapitalistleri, yalnızca büyük ölçekli üretime göre ayarlanmış makineleri kırmaya, parçalamaya götürse de, (çağdaş makine kırıcıları) onlar bunu ancak belli sınırlar içinde yapabilirler. İsteseler de, belli sınırlardan daha öteye gidemezler. Birincisi tekeller arası rekabet bunun önünde engel, ikinci olarak, toplumsal üretimin genel koşulları buna engel.

böylesi bir devrimci etkisi nedeniyle; devrimi engellemek için tüm burjuvazi birleşik bir karşı-devrim gücü olarak hareket eder. Sosyalizm örneklerinin çoğalması, kapitalizmin yıkılmasını hızlandırır. Bunu somut ve canlı olarak yaşayan uluslararası burjuvazi, sosyalizmi yıkmak için tüm gücünü harekete geçirmiştir. Gelecekte de her yeni sosyalizm örneğinin, sert direniş ve saldırılarla karşılaşacağı açıktır. Direnişler ve saldırılar ne olursa olsun, sosyalizm güncel bir gerçektir.

Bir toplumsal sistem, çöküyorsa, kaybetmişse; her tür çürümenin, yozlaşmanın, bezginliğin, bıkkınlığın, özcesi sosyal yıkımın tek temeli ise; kitleleri bu şartlar altında tutmak için nasıl ikna edecektir. Tersine sistem bu haliyle, onu yıkıp, yerine insanca bir toplumsal ilişki getirmek isteyen insanları her geçen gün daha fazla mücadeleye itiyor. İdeologların, burjuva düzeni yücelten tüm görüşleri iflas etmiştir. Burjuva düzen, insanlığın yeni bir yükselişinin önünde ortadan kaldırılması gereken bir yıkıntıdır. Varlığı insanlık için tehdit; yıkılması ise kaçınılmazdır. Bu durumdaki bir sistemi ayakta tutmak için harcanacak hiçbir çaba sonuç vermeyecektir.

Çökmekte olan bir ekonomik sisteme dayanan politik bir yapı, güçlü değildir. Hele ekonomik yapıdaki gelişmeler, politik yapıyı havaya uçuracak noktaya gelmişse, burjuvazi egemenliğini uzun süre ayakta nasıl tutacaktır. Başvuracağı zor yöntemleri sonuç almaktan uzak. Kitlelere ve dünya halklarına karşı sürdürdüğü terör, saldırı ve katliamlar, burjuvazinin güçlülüğünü değil, güçsüzlüğünü gösteriyor.

Nesnel koşulların proletarya devrimi için böylesine olgunlaştığı bir aşamada; bir yerdeki devrimin zaferi uluslararası etki ve sonuç yaratacaktır. Aynı şartlarda ve aynı durumda bulunan emekçilerin harekete geçmesini getirecektir. Bu anlamda bugünkü devrimlerin uluslararası etkisi, devrimlerin zincirleme olarak gelişmesi biçiminde olur. Proletarya hareketi zorunlu olarak enternasyonal nitelik kazanmıştır. Her devrim proletaryanın en sıkı enternasyonal dayanışmasına ve desteğine sahip olacaktır.

C. DAĞLI

SENDİKALİZM BATAKLIĞINDA YENİ BİR ŞEY YOK

Emek Platformu, SSK Hastanelerinin özelleştirilmesine karşı, yasa meclise geldiğinde iş bırakma kararı aldı. Ortalama sol cemahta, “Bundan iyisi, Şam’da kayısı” kabilinde bir alkış tufanı koptuysa da, emekçiler aynı sevinci duymadılar. Ne de olsa, Platform adına eylem kararı açıklamasını yapan kişi, Abdullah Çatlı gibi sefil katliamcılarının kurduğu bir devlet sendikasının (Kamu-Sen) yıllarca başkanlığını yapmış, ama post kavgası çıkınca önüne atılan kemiği kemirmekle yetinmiş Resul Akay’dan başkası değildi. Kuşkusuz birçok işçi, kendi elleri ve kanlarıyla büyüttükleri sendikalarının, böyle alçaklar güruhu ile aynı masaya oturmasına anlam veremiyor.

Esas misyonu emekçi hareketini denetim altına almak, örgütlü mücadeleyle olan köklü güveni sarsmak ve varolan birliği, aşırı uçları törpülemek için kullanmak olan Emek Platformu, geçtiğimiz iki yıl süresince tek bir toplantı dahi yapmamıştı. Ta ki, SSK’ların kapatılması tasarısı, işçi ve emekçiler arasında yaygın bir öfke yaratmaya dek. Apar-topar bir araya gelen Emek Platformu, işte bu koşullarda ve bu niyetlerle, yukarıda sözü edilen ucube eylem kararını almıştı.

Bu ucube karar karşısında sermayenin devleti boş durmadı. Nabız yoklamak amacıyla hükümet, 2 Aralık sabahı SSK yasa tasarısını görüşülmek üzere meclise gönderdi. Bu sayede, Emek Platformu’nun aldığı kararın ne denli ucube olduğu ortaya çıktı. Hiçbir hazırlık yapmamış olan sendikaların (başka türüsünü bekleyen var mıydı?) ezici çoğunluğu gafil avlandı. Buna rağmen, en mücadeleci kesim anında harekete geçti. Ama Emek Platformu’nun aldığı iş bırakma kararını değil, kendi kararlarını, bölge müdürlüklerinin işgal edilmesini hayata geçirdiler. Bu sert tepki, hükümete, emekçilerin öfkesi ve kararlılığına dair önemli bir mesaj vermiş oldu. Nitekim, salt nabız yoklamak için meclise sevk edilen yasa tasarısı, hemen aynı gün geri çekildi.

Bu bir dersti. Hem de önemli bir ders. İlk başta, Emek Plat-

formu’nda ağırlığı olan egemen burjuva sendikacılığın amaçlarına ilişkin bir ders. Milyonlarca işçi ve emekçi arasında kaynama noktasına gelen öfkeyi, böyle ucube eylem kararları ve sendikal bürokrasinin boğucu labirentlerinde soğutmak, burjuva sendikacılığın bugünkü misyonu ve amacıdır. Bilinçli işçi ve emekçilerin bu dersi öğrenmeleri için, 2 Aralık deneyimine gerek yoktu. Çok geniş bir emekçi tabanında, uzun zamandır sendika yöneticilerine karşı derin bir güvensizlik vardı. Zaten, en ileri kesimler uyanıklığı elden bırakmamış, Emek Platformu’nun aldığı kararın sınırlarını aşarak, 2 Aralık günü sert bir tepki vermiştir.

İkinci ders: Alınan eylem kararı, hükümeti gafil avlamak şöyle dursun, hükümetin emekçileri gafil avlamasına adeta açık davetiye çıkarıyordu. İşçiler bilir ki, en basit bir grev için bile, kendileri açısından

en uygun zamanı seçmek önemlidir; patronu gafil avlamak bir grevin en büyük gücüdür. Ama Emek Platformu, bu ucube iş bırakma kararıyla inisiyatif devlete devretmiş, adeta kedinin fareyle oynadığı gibi hükümetin emekçilerle oynamasına zemin hazırlamıştır.

Dersin de dersi var. Emek Platformu’nun aldığı bu kararı sahiplenmek, emekçileri bu ucubenin peşine sürükleyip boşa enerji sarfetmek, tam da Emek Platformu’na egemen olan burjuva sendikacılığın niyetlerine alet olmaktadır; yani, örgütlü mücadeleye olan güveni zayıflatmak, emekçilerin genel bir devrimci eylem arayışını boşa çıkartmak, umutları hayal kırıklığına çevirip moral bozmaktır. Bu konuda kati ve keskin konuşmak, Emek Platformu içinde yer alan kimi dostlarımızı incitmek kaygısıyla yumuşak başlı olmaktan, şimdi bin kat daha yararlıdır.

“Hiç eylem olmamasından iyidir” mantığıyla, bu ucube Emek Platformu kararını sahiplenenler, yerine başka bir eylem ve başka bir platform oluşturmaya çalışmayanlar, işçileri Emek Platformu ve yürüdüğü yol konusunda uyarmayanlar, burjuva sendikalar bataklığında boğulmaya mahkumdurlar.

Denilecek ki, “Emek Platformu’na alternatif bir genel eylem ortaya koyma gücümüz yok.” Hiç de değil. 2 Aralık sabahı, birçok ilde aynı anda işgal eylemlerine girişenler, böyle bir gücün varlığına işaretler. Üstelik, başka bir eylem ve platform örgütlenmeden, nereden bilenebilir bu gücün potansiyeli!! Ama neylersiniz; kendilerine işçi ve emekçilerin “önderi” misyonu biçenler, öylesine bir istahla Emek Platformu’nun kararını sahiplendiler ki; 2 Aralık eyleminin sahibi diri unsurlar, bir kez daha bu “ucube öncü”leri aşmış oldular.

Genel Grev Önünde Secdeye Gelenler

Sosyal-reformistler ve ortalama sol hareket kendilerinden

bekleneni yaptılar. Büyük bir bölümü Emek Platformu'nun bu ucube kararına balıklama atladı. Atılım gazetesinin şu satırları, bu işe ne denli gö-nüllü olduklarını ele veriyor:

“Sınıfın öncü, ileri kesimlerinin birincil, öncelikli görevi, bu kararı sahiplenmek ve en ileri düzeyde hayata geçmesini sağlamak için hazırlığa koyulmaktadır.” (4 Aralık 2004) Emek Platformu'nu ve burjuva sendikacıların oyunlarını biraz olsun bilen her işçi için, ibretlik değilse eğer, hayret verici olmalı bu satırlar.

Ortaya konan saman, öylesine iştah açıcı ki, Burida'nın Eşği, kendi önünden vazgeçmeye hazır. Emek Platformu'nun ucube eylem kararının genel grev olduğu söyleniyor ya; ortalama sol için, genel grev denince, akan sular durur. On yılı aşkın süredir, işçi ve emekçi hareketi ne zaman devrimci bir yükseliş ve yönelim içine girse, burjuva sendikacılar, en başta bu yönelimi şekillendirmekle yükümlü olanların önüne, bu “iştah açıcı” genel grev yemini koydular. Çünkü ekonomizm ve sendikalizm bu grupların, sızısı hiç dinmeyen köklü hastalığıdır. İdeolojileri ve doğuş-gelişme koşulları, yani bünyeleri bu hastalığı sürekli besliyor.

Bugünün ortalama sol gruplarının çoğunluğu, geçmişin dar propaganda gruplarıydı. İşçi sınıfı ise, kendilerini geniş ölçüde etkisi altına alan sosyal-reformist partilerden, iktisadi siyaset lapasından başka bir şey görememişti. İşçi hareketi, '90'lı yıllarla birlikte büyük bir genişleme ve yükseliş içine girdiğinde, geçmişin dar grupları kendilerini bir anda bu genişleyen hareketin ortasında buldular, işçiyi keşfettiler, onunla nihayet tanıştılar; ama, onyıllar boyunca iktisadi siyaset lapasıyla uyutulmuş olan işçiyi... İşte bu nedenle; herhangi bir başka toplumsal sorunda ölümüne kavgayı göze aldığı gösterenler bile, söz konusu işçi hareketi oldu mu, en az direniş çizgisi anlamına gelen ekonomizm ve sendikalizme saplanmaktan kurtaramıyorlar kendilerini. Ve hepsinin nişanesi ay-nıdır: Genel greve körü körüne duyulan inanç.

İktisadi siyaset lapası derken bahsettiğimiz, işçi sınıfını ekonomik ve sendikal eylemlerin dar çemberinde döndürüp duran, hareketin önüne burjuva hükümetin yıkılmasını ve iktidarın zor yoluyla fethedilmesini bir kez olsun koymayan anlayıştır. Yalnızca buraya özgü değil, evrensel bir olgudur bu. Dünya proletaryası içinde çöreklenen oportünizmin ve “işçi”yi yeni keşfeden küçük-burjuva sosyalistlerin sahip olduğu bu anlayış, en somut ifadesini, “genel grev” eylemine bakışta buluyor. “Üretimden gelen gücü kullanmak” ve “ekonomik haklarla sendikal mevziler kazanarak siyasi mücadeleyi yükseltmek” fikri, öylesine büyük bir yaygınlık ve tartışılmazlık payesi kazanmıştır ki; '92-'93 yıllarında genel

Ortaya konan saman, öylesine iştah açıcı ki, Burida'nın Eşği, kendi önünden vazgeçmeye hazır. Emek Platformu'nun ucube eylem kararının genel grev olduğu söyleniyor ya; ortalama sol için, genel grev denince, akan sular durur. On yılı aşkın süredir, işçi ve emekçi hareketi ne zaman devrimci bir yükseliş ve yönelim içine girse, burjuva sendikacılar, en başta bu yönelimi şekillendirmekle yükümlü olanların önüne, bu “iştah açıcı” genel grev yemini koydular. Çünkü ekonomizm ve sendikalizm bu grupların, sızısı hiç dinmeyen köklü hastalığıdır. İdeolojileri ve doğuş-gelişme koşulları, yani bünyeleri bu hastalığı sürekli besliyor.

grevin yarı-anarşist ve sendikalist yüzünü teşhir eden Leninistlere itiraz edenler arasında, bu partinin çevresinde toplanan emekçiler bile bulunuyordu.

Geçen sürede sendikal bataklık cephesinde değişen bir şey yok. Genel grev karşısında yine aynı kör heves, yine aynı kutsanmış ve tartışılmaz gerçeklik düsturu ve yine yavan, içeriksiz, yüzeysel fikirler silsilesi... Oportünizm, “ortalama sol” nitelendirmesini hakettiğini bir kez daha kanıtıyor.

Unutulan Sorular:

“Ne Zaman” ve “Nasıl”

Genel grevin sınıf mücadelesinin genel seyri içindeki yerine ilişkin, hatırı sayılır bir külli-yata sahibiz. Burada kısa bir özetle yetinelim.

Genel grev, her mücadele biçimi gibi, genel siyasi koşullardan, işçi sınıfının tarihsel birikimi ve savaşımının geldiği aşamadan ayrı, soyut bir biçimde ele alınamaz.

Eğer mücadelenin genel siyasi koşulları barışçıl ve henüz “güç toplama” dönemine işaret ediyorsa, henüz daha ortada bir devrimci yükseliş görünmüyorsa; yani emekçileri iktidara karşı büyük ayaklanmalara yöneltecek siyasi bir kriz ortamı yoksa; bir genel grevin

hedefi ve kapsamı ekonomik ve sendikal haklar düzeyinde kalır. Öte yandan, koşullar barışçıl olsa bile, işçi sınıfı saflarında gündeme gelen böylesi bir genel eylemin, devrimci bir krizi tetikleyebileceği olasılığı hepten gözardı etmek, oportünizmdir. Avrupa'da işçi sınıfını defalarca genel greve çıkartan komünist partilerde, sürekli derinleşen oportünizmin kaynaklarından biri de budur. Bu nedenle, barışçıl bir dönemin genel grevinde bile, komünist kadrolara düşen görev, sınıfın bütün dikkatini, burjuva hükümetlerin devrilmesi için gerekli hazırlıkların yapılmasına çekmektir.

Eğer koşullar barışçıl değil, devrimciyse, sınıf savaşı en sert kavgalarla örülür bir süreçten geçiyorsa; ortaya çıkan her sorunda toplumu ikiye bölen çözülmemiş büyük toplumsal sorunlar yumağının yol açtığı bir iç savaş ortamı bulunuyorsa; işte o zaman genel grev asla yeterli değildir ve asla bir grev sınırları içinde kalmaz. Böylesi koşullar altındaki bir genel grev ya bir silahlı ayaklanmaya büyür ya da kendi sınırlarını aşmayı reddederek diri sınıf güçlerinin dağılmasına, morallerin bozulmasına zemin hazırlar.

Genel grev şiarını dillerine dolamış olanlar, işin bu kısmı üzerine hiç kafa yoruyorlar ya da dile getiriyorlar mı? Hayır. Onlar genel grevi, genel siyasi koşullardan ayrı, soyut ele alıyorlar. Oysa bugün, üstünde yaşadığımız topraklarda hüküm süren, barışçıl bir mücadele dönemi midir? En geri reformist çevrelerin bir “barış” mücadelesi vermesi bile, dönemin çatışmalı karakterini kanıtlamaya yeter. En basit hak alma mücadelesi içinde bir kez olsun bulun-

muş her emekçi, bu soruya net bir cevap vermesini bilecektir. Her hareketleri, eylemleri biber gazıyla, bombalarla, coplarla dağıtılan işçileri, grevleri “ulusal güvenlik” gerekçesiyle zorla ertelenenleri, çatışmasız bir dönemden geçtiğimize ikna etmeye çalışın bakalım!

Halkın her kesimi duygularını, fikirlerini, ihtiyaçlarını ve özelemlerini, sokaklarda eylemin diliyle ifade ediyor. Bu olgu, devrimci bir dönemi barışçıl bir dönemden ayırdeden en önemli olgulardan biridir. Üstelik, 40 binden fazla insanın canına mal olmuş ve bugün de devam eden bir iç savaş ortamında, bırakalım üç-beş kalemde özetlenecek ekonomik kazanımlar için genel grevi, politik grevler bile yetersizdir. Eyleme geçenler, daha ilk adımda bu yetersizliği içgüdüsel olarak hissederler ve eylemin kendisi, olayların zorlamasıyla, bu sınırları hızla aşar. Ama örneğin Atılım benzeri oportünizm temsilcileri, tam da böylesi sert siyasi koşullarda sarıldıkları genel grevin hedefini, bakın nasıl da geri bir noktaya çekiyorlar: “Sermaye ve AKP hükümetini, SSK’ya el atıklarına pişman edebiliriz” (a.g.y.)

Sert sınıf savaşımı içinde bulunan ve her yönden yaklaşmakta olan “toplumsal patlama” olasılığını derinden hisseden, bu patlamayı önlemek için tüm askeri-teknik hazırlıklarını pekiştiren bu devleti ve sermayeyi, SSK’ya el uzattıkları için pişman etmeye kalkın bir... Bunu nasıl yapacaksınız? “Üretimden gelen güçle”mi, herhangi bir grev hareketinden hiçte farklı olmadığı bilinen içeriksiz “genel direnişle”mi, yoksa büyük bir hevesle önerdiğiniz yol kesme eylemleriyle mi? Ne söylenirse söylesin, bunlar, bütün gücünü ekonomide değil yürütmede, yani zor araçlarını elinde toplamış olan devletin ve sermaye sınıfının “iflahını kesme”ye yetmez. En çok birkaç bireysel kapitalistin iflasına yol açarsınız.

Öte yanda, önemli görünen her grevi “ulusal güvenlik” gerekçesiyle erteleyen bu hükümetin, kendisini “pişman etme”ye hazırlanan bir “yasal” grevi ertelemeyeceği düşünülebilir mi? Böyle bir durumda, grevi gerçekleştirme kararlığındaki işçilere, sokaklara çıktıklarında devletin saldırmayacağı garantisini kimse vermeye kalkışmasın. Genel siyasi ortamda, bir ayaklanmaya büyüme için yeterli hazırlık yapılmadıkça, devletin karşı saldırılarına dayanamaz; hele bir de, bırakın ayaklanmayı, birkaç yasanın çekilmesine fit olan “önder”lerin elinde, siyasi çekimserlikle damgalanarak sermaye ve devlete cesaret verirse, saldırı kaçınılmaz olacaktır. Öyleyse, bugünden öncü işçilerin ve tüm öncü kesimlerin, genel bir grevi ayaklanmaya büyütecek hazırlıklara girmesi değil, bu hazırlığı gözardı etmesi; esas “maceraçılık” bu olacaktır.

Bolivya Örneği Bize Ne Anlatıyor?

Genel grevin gücü konusunda emekçileri ikna etmek için, Atılım’ın öne sürdüğü Bolivya örneği gerçekten dikkate değer bir deneyim sundu. Ama ne yazık ki, Atılım’ın genel bakışını boşa çıkartan, onu çürüten bir örnek oldu. Atılım ne diyor önce ona bakalım:

“*Bolivya Halkı Ekim 2003’te, doğal gaz kaynaklarının ABD’ye satışına karşı genel grev, genel yol kesme eylemleriyle mücadeleyi kentte ve kırsal bölgelerde yükseltti ve ülkenin doğal gaz kaynaklarının emperyalistlerce yağmalanmasını önledi. Dahası, işbirlikçi Lozada Hükümetini devirdi.*” (a.g.y.) Öyleyse, bir bakalım, Bolivya’da işbirlikçi Lozada Hükümetini deviren şu “genel grev” nasıl bir seyir izlemiştir. İşte, bir özelleştirmenin önlenmesiyle hiçbir zaman kıyaslanmayacak kadar ileri giderek, (acaba

oportünizm aradaki farkı anlayabilir mi?) işbirlikçi hükümeti kaçırın Bolivya’daki olaylar zinciri:

Bolivya işçileri 29 Eylül 2003’de genel grev ilan ettiler. Ama hareket burada durmadı. Grevi kırmaya çalışan devlet güçleriyle kitleler sokaklarda çatıştılar ve 80’den fazla insan öldü.

“*Genel grev büyüyor ve ülke çapında yayılıyordu, ikili iktidarın ilk öğeleri ortaya çıkmaya başlamış, kitleler sonuna kadar gitmeye hazırlanmış, polis ve ordu saflarındaki bölünmeler daha açıkça görülür hale gelmeye başlamıştı; orta sınıflar gösterilere katılıyor ve işçiler öz-savunma komitelerini örgütlemeye başlıyorlardı. (...) Örneğin El-Alto’daki Mahalle Birlikleri Federasyonu, üyelerine “öz-savunma müfrezeleri” kurma çağrısında bulundu. (...) Müfrezeler gönüllülerden oluşacak ve molotof kokteyli ile patlayıcı imal edeceklerti. (...) Öte yandan Huarani’den dinamit kalıplarıyla silahlanmış olan binlerce maden işçisinin gelişi, egemen sınıfların ve ABD elçiliğinin manevralarını boşa çıkardı. (...) Madenciler La-Paz’a yürüdükleri sırada, El-Alto kenti de tamamen boşaltılmıştı. Binlerce insan, karayolundan başkente yürüdü. Kent boşalmıştı, köprüler imha edilmişti, yol boyunca tren vagonlarından oluşturulan barikatlar her yeri kaplamıştı.” (Jorge Martin, Cosmopolitik dergisi, sayı:7)*

Bolivya Halkının, işbirlikçi Lozada Hükümetini istifaya götüren eylemi, bir genel grevle başlayıp, silahlı bir halk hareketine dönüşen bir çizgi izledi. Atılım benzeri oportünistlerin reformist-sindikal “hükümeti pişman etme” hedefiyle sınırlı genel grev anlayışlarıyla, Bolivya Halkının eylemi arasındaki fark, bir özelleştirmenin önlenmesiyle, bu özelleştirmeyi gerçekleştirmeye çalışan hükümeti devirmek arasındaki fark kadardır. Kendilerini böylesine birkaç hak elde etmeyle sınırlandırmış olanlar, eğer işçi sınıfını, sürükledikleri eylemin tüm sonuçlarına en baştan hazırlamazlarsa ne olur? Bunun cevabı, yine Bolivya’dan:

“*Aslında, Çarşamba gününden [17 Ekim 2003 bn.] itibaren iktidarın işçiler ve köylüler tarafından alınmasının tüm koşullarının olgunlaşmakta olduğu görülmüyordu. Sadece kitle önderlerinin cesaretsizliği yönetici sınıflara bir değişimi örgütleme aralığı yarattı.*” (Jorge Martin.a.g.y.)

Hükümeti pişman etmek için bir genel grev örgütlemeyi savunulan, olur ya eğer bu genel eylemin yöneticiliğini yaparlarsa, eminiz ki hükümet değil, ama kitleler, böyle “önder”leri olduğu için büyük pişmanlık duyacaklardır. Sınıfa önderlikleri eylemin sonuçları üzerinde hiç kafa yormayan bir önderlik, ne zavalı bir önderliktir!!

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, işçilere; günümüzde iktsadi temelde de olsa, bir genel eylemin siyasi bir eyleme dönüşmesini hiçbir gücün engelleyemeyeceğini; bu değişimi yaşayan her eylemin ise, genel siyasi koşullara egemen olan devrimci durum ve iç savaşın kati yasalarına uygun olarak, kanlı-kavgalı bir çatışmaya dönüşeceğini, en açık dille ve ısrarla anlatmalıdır. İşçilere, eğer bugünden hazırlık yapmaz, öz-savunma birliklerini örgütleyip asgari düzeyde bir silahlanmaya girişmezlerse, sermaye ve devleti köşeye sıkıştırıp faka bastırmanın mümkün olmayacağı; bunun için gerekli olan hazırlıkların askeri nitelikleri üzerinde açıkça konuşmanın gerekliliği vurgulanmalıdır.

Bolivya’daki ayaklanma, doğal gazın özelleştirmesi girişimine karşı yükselen bir öfke ile tetiklenmişti. Türkiye ve Kürdistan’da bu “genel-bahane”, neden SSK’ların özleştirilmesi olmasın?!r

KONSEYLER VE KİTLELERİN KENDİ ESERİ OLAN DEVİRİM

Yıkımlar nedeniyle, Sarıyer gecekondu bölgelerinde oturan 100 bine yakın insanın yaşadığı mahalleler, konsey örgütlenmesine gittiler. Bu örgütlenme biçiminin adeta el yordamıyla bulunduğu, yığınların kendiliğinden devrimci bilinç ve iç güdülerinden fıskırdığı vurgulanmalı. Söz konusu bölgede çeşitli reformist yapıların ya da küçük-burjuva devrimci örgütlerin etkin olması, bu gerçeği değiştirmiyor. Çünkü, bugüne dek, Leninistler dışında, komite ve konsey tipi örgütlenmelerin dönemin ihtiyacını karşılayan en önemli ve en temel örgüt biçimi olduğu konusuna açıklık getiren, propagandasını yapan olmamıştır.

Bu gelişmeye hak ettiği önemi vermeliyiz. Propagandasını yapmalı, *dahası yön vermeliyiz*.

İlk Adımda Şaşırılmamak

İster kitlelerin kendiliğinden bilinçle fıskıran olsun, ister şu ya da bu çevrenin kavramadan öne sürdüğü bir araç olsun, Sarıyer gecekondu mahalleleri konseyi, bu haliyle kör bir zorunluluğun eseri olmuştur.

Kördür çünkü ancak devrimin, devrimci eylemin bir umut haline geldiği bir aşamada kurulup yaygınlaşan konsey tipi örgütlenmelerden esinlenen Sarıyer gecekondu mahalleleri konseyi, ilk iş olarak ışık söndürme eylemini önüne koymuştur. Oysa ki, ilk adımda böyle bir şaşkınlığa düşmemesi gerekiyordu. Bu durum, Leninist politik müdahale ve yol göstericiliğinin ne denli önemli olduğuna işaretler. Eğer bu mahalle konseyi, ilk adımda böylesine geri, en az direnme çizgisinde bir eylemle ortaya çıkarsa, ne gecekondu yıkımlarını engelleyebilir, ne de diğer emekçi semtlerde bir sempati ve çekim merkezi yaratabilir. Hele ki, Pendik-Aydos halkının yarattığı devrimci şiddet örneğinden sonra...

İşçi Gençlik Semt Kalelerine

Mahalle konseylerinin, proletaryanın ve özellikle işçi gençlik tarafından kurulacak olan komite ve konseylerce kuşatılması, hegemonya altına alınması gerekiyor. Önümüzdeki günler bunun nasıl bir zorunluluk olduğunu daha iyi açığa çıkaracaktır.

Kuşkusuz, Pendik-Aydos'tan sonra, yıkımlarla karşı karşıya bulunan tüm emekçi semtlerinde, birleşik ve örgütlü devrimci eylemlerle hareket etmenin, zaferi getireceğine olan inanç yerleşmiş durumdadır. Bu inançtan dolayı, yıkım tehdidi yaşayan semtlerde, devrimci araç ve eylem arayışları hızlanmıştır. Bu arayış, daha ilk adımlarında semt ve mahalle konseylerini bulup çıkardı. Kitlelerin devrimci bilincindeki ilerleri bir aşamaya işaret ediyor ve elbette, bu tür konseylerin yaygınlaşması sürpriz olmayacaktır. Ama, İstanbul'un emekçi semtlerinde, emekçi sınıfların arasındaki ilişkiye bir bakalım:

Gecekondu semtleri oldukça büyük, akraba ve hemşeri dayanışması canlı, gençlik içinde işsizliğin yoğun yaşandığı yerler. Diğer kapitalist ülkelerin çoğunda, devrim öncesi Rusya'sında olduğu gibi, tek bir fabrikanın binlerce işçisinin kaldığı semtler değil bunlar. Semtin işçileri, çoğunlukla, oturdukları yerlere uzak fabrikalarda ya da semt çevresinde kurulu sanayi bölgeleriyle küçük atölyelerde, oldukça dağınık bir biçimde çalışıyorlar. Bunlar, mega-kent İstanbul'da, güneş doğmadan yola çıkar, gece karanlığında eve dönerler.

Mahallenin daimi sakinleri ise, işsiz gençlik, ev kadınları ve küçük mülk sahibi esnaflardır. Yaygın yoksulluk ile veresiye ticaret sistemi ve bu döngüde etkisi olan hemşerilik dayanışması, küçük mülk sahipleri ve onların dünya görüşlerini, emekçiler üzerinde daha etkin kılıyor. Böyle bir mahallede işler kendiliğindenliğe bırakıldığında neler olduğunu gördük: Küçük mülk sahiplerinin etkin olduğu semt örgütlenmeleri... Bu kesimler ise, devrime destek vermekle birlikte, proletarya kadar disiplinli, ilkel ve karakter olarak sağlam bir hareketlilik yaratamazlar.

Bu nedenle, kurulan ve kurulacak olan tüm semt komite ve konseylerinde, işçi sınıfının kendisini bağımsız birlik içinde, sıkı örgütlenmiş kendi komiteleri aracılığıyla müdahale edebileceği bir çalışma yaratılmalıdır.

Semtlerden Fabrikalara Bir Cephe Hattı

İşçi ve emekçilerin eylemlerinde olağanüstü bir yoğunluk yaşanıyor. Geçmiş dönemlerde daha çok ekonomik kazanımlara hedeflenen mücadele, şimdi çok boyutludur.

En geri, mücadeleye en yeni ısınan birlikler, ekonomik savaşında daha ilerideki işçi birliklerine büyük destek olurken; ileri emekçi kesimleri içinde politik mücadele istemi derinleşiyor ve yaygınlaşıyor. Sermayenin emeği teslim alma saldırısı öylesine çok yönlü, kapsamlı yürütülüyor ki; emekçilerin buna karşı geliştirdikleri savaşım gün geçtikçe ekonomik ve politik bütünlük kazanmaya doğru ilerliyor. Kamu emekçileri, bir yandan anadilde eğitim kavgasındalar, diğer yandan Personel Yasa Tasarısı'na karşı mücadele veriyorlar. İşçiler, bir yandan IMF bağımlılığına karşı, diğer yandan özelleştirmeler ve sefalet ücretlerine... Aynı sıkışık dönem içinde tüm sorunlar, üst üste çözülmeden birikiyor ve emekçiyi tam bir patlama noktasına getiriyor. Bu nokta artık, bir emekçi için, geri çekilmenin mümkün olmadığı, sırtın gelip son duvara dayandığı noktadır. İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, böyle her yandan yağmur gibi gelen amansız sermaye saldırısı ve kuşatması altında, köklü bir seçime zorlanıyorlar: Ya

yok oluş ya da tek bir adım atarak toplumsal devrime yönelmek. Saldırıların sağanağı altında, tek tek bunları durdurmanın zorluğu ama öte yandan, bir bütün olarak ezilenlerin aynı cep-hede hareketine olan inanç ve bekleyiş artıyor. Çözumsuz kalan ve ardi arkası kesilmeyen her saldırı, emekçileri toptan ve kökten bir savaşımın gerekliliğine ikna ediyor.

Mahallelerde konseyler, sanayi bölgeleri ve fabrikalarda komiteler, tam da bu dönemde ortaya çıkıyorlar ve buldukları alandaki harekete yön veriyorlar. Tesadüf değil. Komiteler ve konseyler, henüz yetersiz sayıda olsalar da, kendiliğinden oluşmalar da, sistemden net bir kopuşun ifadesi, devrimci dönüşümün olanaklı olduğunun kitleler tarafından benimsenmeye başladığının işaretidir.

Proletarya Partisi ve Konseyler

Proletarya, bir devrim sürecinde, nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan milyonlarca emekçi üzerinde, hangi araçlarla etkin politik rol oynar? İki farklı araçla: Birincisi, proletarya partisidir. Böylece devrimci proletarya, ülke çapında sonuna kadar kime güvenebileceğini görür ve kendi bağımsız politik karargahını yaratmış olur. Parti olmadan, politik alanın en öz, en temel sorunu olan iktidarı fethetme sorunu, havada kalır. Politik iktidarın fethine bağlanmayan bir savaşım ise, köklü değişim özlemiyle hareket eden yığınların ciddi desteğini bulamaz.

Proletaryanın, ezici çoğunluğu etkilemek ve peşinden sürüklemek için ihtiyaç duyduğu ikinci araç, kitlelerin öz örgüt-lülükleridir. Devrimin tarihinde bu araçlar, komite ve konseyler olarak şekillendiler.

Konseyler, devrimci kitle örgütlenmeleridir. Öz örgüt-lülüklerdir; partilerin ve grupların bir alt kolu, uzantısı olarak değil, emekçilerin kendi öz savaşımalarının içinde ve bu savaşımardan doğarlar. Partili, partisiz, tüm sınıf bilinçli işçilerin, düzene karşı hiçbir kişisel çıkar gözetmeden mücadele eden tüm emekçilerin bizzat kendi kurdukları, kendi yöneticilerini seçerek yönettikleri örgütlerdir. Konseylerin kuruluşunda devrimci partilerin oynadıkları roller değişebilir ama bu rol ne denli etkin olursa olsun, profesyonel devrimciler örgütü parti ile, kitlelerin örgütü konseyleri karıştırmamak gerekir.

Parti ve konseyler, devrimci proletaryanın tüm ezilenleri peşinden sürükleme görevini yerine getirmesini sağlayan ve birbirini tamamlayan iki temel araçtır. Parti olmadan öz örgüt-lülükler (konseyler) sonuna kadar, iktidarın fethine kadar

Proletarya, bir devrim sürecinde, nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan milyonlarca emekçi üzerinde, hangi araçlarla etkin politik rol oynar?

İki farklı araçla:

Birincisi, proletarya partisidir.

Böylece devrimci proletarya, ülke

çapında sonuna kadar kime

görür ve kendi bağımsız politik

karargahını yaratmış olur.

Parti olmadan, politik alanın en öz, en

temel sorunu olan iktidarı

fethetme sorunu, havada kalır.

Politik iktidarın fethine bağlanmayan

bir savaşım ise, köklü değişim

özlemiyle hareket eden yığınların

ciddi desteğini bulamaz.

gidemezler. Sonuna kadar gitmeyen öz örgüt-lülükler, sonuçta toplumsal dayanışma örgütlerine dönüşürler ve devrimci zemini kaybedip, düzenin bugün “sivil toplum kuruluşu” dediği bir aşamaya düşmekten kurtulamazlar. Partili işçiler ise, öz örgüt-lülükler olmadan geniş kitlelere (gerçek anlamda bir devrimin kitlelerine, yani onmilyonlara) öncülük edemez.

Öncülük İddiası ve İddialı Kitleler

Bugün büyüyen bir dalga halinde uyanan, çoğu kendiliğinden, ekonomik-siyasi mücadele içinde kendi örgütlerini, komite ve konseyleri yaratan emekçi kesimin henüz çok yetersiz bir sayıyı ifade ettiği söylenebilir. Bu yetersizlikten yola çıkıp devrimin kitleler içinde etkili olmadığına gerekçe bulanlar o denli çok ki; esasında hiç bir şey ifade etmeyen, kuru laftan öte gitmeyen bu cansız sözler öylesine çok tekrarlanıyor ki; sanki herkesin kabul etmesi gereken, kabul etmeyenleri ise

“uçuk-akılsız” duruma düşüren bir “temel gerçeklik” gibi algılanıyor. Bu yetersizliği kendi umutsuz durumlarına gerekçe yapanlara söylenecek söz çok. Ama biz, henüz daha proletaryanın ve emekçilerin -uyanmaların dışında-, uyuyan enerjisinin bir bütün olarak ne kadar büyük olabileceğini; ama gerçekten büyük hedefler uğruna, gerçekten devrimci bir biçimde mücadele etmek gerekli olduğu zaman, bu enerjinin ne derece muazzam olabileceğini bütün dünya ve ülkemiz devrim tarihinden iyi biliyoruz, demekle yetineceğiz.

Eksik olan, devrimin ve ayaklanmanın toplumsal gücü değil; onlar hemen her gün, şu ya da bu nedenle sokağa çıkarak varlıklarını kanıtlıyorlar zaten. Asıl eksik olan, önemsiz ayrıntılardan sıyrılmış, bu ayrıntılar peşinde enerjisini tüketmeyen bir devrimci iktidar kavgasının gerçek bir iddia ve coşkuyla, net tanımlanmış hedef ve araçlarla, ciddiyetle yürütülmesidir.

Öncünün devrimci iddiası, coşkusu, ciddi hazırlığı vb. yetmez. Bir toplumsal devrimde söz konusu olan, burada devrimci kitlelerin kendi eylemlerine, mücadele yöntemlerine ve yine örgüt-lülüklerine de güven duyması gerekir. Emekçiler, kendi eylemlerinin sonuçları konusunda net bir fikre sahip olabilmeliler. Ancak bu şekilde, öncü ile birlikte ve onun arkasında, sonuna dek gidebilirler. Dünyayı dönüştürecek güç, emekçilerin çoğunda henüz daha uyuyan ve uyandırılmayı bekleyen o büyük devrimci enerjidedir. Devrim sürecinde; “her dürüst yurttaşın kendini feda etmek ve halkı ezenlere karşı mücadele etmekle yükümlü olduğu bir savaşın yaklaş-

makta olduğu düşüncesine en geniş yaygınlık kazandırılmalıdır.” (Lenin) Lenin’in bu sözlerine özellikle dikkat çekmek gerek. Ajitasyonda kuru teşhirin, kuru iddianın yerine, o büyük günün yakın olduğu ve o güne herkesin hazırlanması umut ve görevleri ön plana çıkartmalıdır; bu umut canlı tutulamazsa, halkın en geniş savaşım örgütlerinde birleşmesi kolay olmaz.

Öyleyse burada, devrimci kitle çalışmasında, öncülük anlayışındaki eksikliği dile getirelim: Kitle çalışması iki yönlüdür; devrimci sınıf partisi kitleye güven verirken, kitleleri de kendi eylemine ve kendi öz örgütlülüklerine güvenmelerini sağlamalı. Özellikle devrim dönemlerinde, kitlelerin kendi öz örgütlülüklerine yönelmesi gerektiği dönemde, bu ikili görevi eksiksiz yerine getirmek daha büyük önem kazanır. Değil örgütlenme ve eylemlerine, kitlelerin kendisine bile güvenmeyen ortalama sol bu görevi yerine getiremeyeceğine göre, toplumsal bir devrimin büyük dönüşümleri için gerekli enerjiyi sağlayan bu önemli görev, Leninistlerin omzundadır.

Ajitasyon ve propaganda da devrimci iktidar hedefi, bu iddiaya uygun araçlar, kararlılık ve eylemde militanlık, kitlelerin öncü devrimci güce güven duymaları için yeterlidir. Ama kitlelerin devrime yürümleri için yeterli değildir. Emekçi kitlelere güven vermek, devrimci sınıf partisini onlara tanıtmak, emekçiler arasında sağlam ilişkiler kur-

mak, bugüne dek yaptığımız ve bundan sonra da yapmaya devam edeceğimiz çalışmalardır. Fakat artık bunun yeterli olmadığını; tersine, tek yanlı kavranan bu devrimci kitle çalışmasının giderek devrimcileri geleneksel çalışma biçimlerine hapsedtiğini; her yapıyı kendisini kitleye göre değil, diğer yasaya göre tanımladığını ve söylemde olmasa bile, eylemde iktidar iddiasından uzaklaştırdığını bilmeliyiz.

Yeni Güçlere Yeni Görevler

Bu açıdan semt çalışmalarına bakalım. Hemen herkesin yaptığını yapıyoruz. Devrimci kurumlarımız aracılığıyla etkinliğimizi artırıp, politikalarımızı genel emekçi kitesine tanıtıyoruz. Eylemliliklerle, emekçileri harekete çağırıyoruz. Ama bu, “bayrağımızın arkasında yürüyün” demekten öteye gitmiyor. Kuşkusuz öncünün güçlenmesi devrimin acil sorunudur. En az onun kadar acil olan, emekçi kitlelerin kendi öz örgütlülüklerini kurmasına yardım etmek, onlara bu yönde cesaret vermektir. İşçi alanından DİK’ler aracılığıyla yapılan bu önemli faaliyet, mahalle çalışmalarında da temel yön olmalıdır. İşte o zaman, ancak o zaman, mahalli devrimci kurumlar, bir “dükkan” olmaktan çıkar, gerçek bir kitle çalışmasının karargahı durumuna gelir.

Devrimci dalganın kabarışıyla ortaya çıkmaya başlayan işçi komiteleri ve semt konseyleri, bizlere daha zorlu yeni

görevler yüklüyor. Sermaye düzeninin her yönden ve topyekün saldırısı ise, bütün bu görevleri başarmamızda bize ihtiyaç duyduğumuz uygun zemini ve “devrimci atmosfer”i sağlıyor. O atmosfer ki, herkes tarafından solunuyor.

Devrimi örgütlemek, devrimci iktidar hedefine yaklaşımı ortaya koyan yeni görevlerin tam berraklıkla saptanabilmesi için, sağlam karakter, ciddiyet ve iddia kadar, en az bunlar kadar, sabır ve inat da ister. Bugünden yaygınlaştırmayı amaçladığımız komite-konseyler ve devrimci ayaklanmaya diğer hazırlık girişimlerimiz, elbette geleneksel ortalama düşünceden kopamayan geniş bir sol çevre tarafından anlaşılamayacak, onların öteden beri etkilediği bir yığın emekçi tarafından da... Ama biz, bu yeni görevleri tanımlayarak, politikaya yeni uyanan taze ve zinde güçleri daha hızlı kendimize çekeceğiz. Ayrıca, kitlelere bu yeni görevlerin önemini anlatıp, onları nihai hedefimize birlikte yürümeye çağırdıkça, sabırla ve bıkmadan yineleyeceğimiz bu girişimlerimiz sayesinde, onlardan pratik çözümler ve bu hedeflere yaklaşım biçimlerini öğreneceğiz. Genç, dinamik, taze unsurları bu görevler içinde eğiteceğiz. Ve işte o zaman ortaya, milyonlarca insan kendi öz örgütlülükleri içinde yön veren, onlara kendi eylemlerinin ve yöntemlerinin sorumluluğunu almayı öğreten, bunu yaparken, kendisi de pratikte yetişen, gerçek bir öncü güç haline geleceğiz.r

İşmadan söz edeceğim.

Biz, DİK olarak önümüze bazı çalışmalar koyduk. Bunun ilk aşamasında, bir pankart hazırlayıp, işçilerin yoğun olduğu bir saatte, herkesin görebileceği bir yere asmayı planladık. 2,2x1,1 ebatında hazırladığımız ve üzerine “Bütün İktidar Emegın Olacak, Devrimci İşçi Komiteleri” yazılı olan pankartımızı, DİK’li işçi arkadaşlarla sabah 07.30 civarında Sarıgazi merkezinde Dört yol üzerine astık.

YAŞASIN DEVRİMCI İŞÇİ KOMİTELERİ!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
ÖZGÜRLÜK SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!

Merhaba,
Ben Anadolu yakasından Devrimci İşçi Komiteli (DİK’li) bir işçiyim. Sizlere, Sarıgazi’de yaptığımız bir ça-

**DİK’li Bir İşçi/
Sarıgazi**

AB Üyeliği-Zafer Çıgıllıkları Ve Gerçekler

DEVİRİMİ

ÖNLEYEMEZSİNİZ

Türkiye burjuva dünyasında, 17 Aralık'tan beri bayram ve zafer havası esiyor. 17 Aralık'ta müzakerelerin başlaması için bir tarih alınmasının bir bayram ve zafer olduğuna burjuva sınıf gerçekten inanıyor mu, bilinmez. Ancak en azından dışarıya yansıtıkları hava bu. Bu işin başını, alışıldığı üzere her zamanki gibi, burjuva basın ve yayın kurumları çekiyor. Bütün bir toplumu bayram ve zafer havasına sokmak için seferberlik ilan edilmiş gibi.

Burjuva sınıfın böyle bir hava yaratmaya; özellikle de emekçi sınıfları böyle bir havayla adeta sarhoş etmeye çalışacağı haftalar, aylar öncesinden belliydi. Avrupa Birliği Zirvesi'nin toplanacağı 17 Aralık tarihine öyle bir önem yüklemişlerdi ki, onunla yatıp onunla kalkıyorlardı. 17 Aralık'ta altı uçak dolusu gazeteciyi Brüksel'e göndererek, televizyon kanalları tam gün yayın yaparak bu çabalarını en üst noktaya çıkardılar.

Sonucu önceden büyük ölçüde belli olan bu toplantıya böylesi olmadık bir önem yüklenmesi boşuna değildi. Burjuva toplumun ağır sorunlarından ve toplumsal devrimin ağır baskısından bunalan burjuva sınıfın bir morale ihtiyacı vardı. Bu moral, ancak bir "zafer"le elde edilebilirdi. Ortada zafer kazanılacak bir şey yoksa, en ufak bir fırsatı değerlendirerek böyle bir zafer imal etmek gerekiyordu. Sınıf savaşımında, iç savaşlarda, tıpkı dış savaşlarda olduğu gibi moral güç, çok önemli bir unsurdur. Kendi ordusunun savaş azmini yükseltmek, düşman ordusunun savaşma isteğini kırmak için küçük de olsa zafere ihtiyaç vardır. Bir savaşta küçük de olsa zaferlerin her zaman büyük önemi var.

İç savaştan, düzenin birikmiş sorunlarından bunalmış burjuva sınıf, böyle bir morali Abdullah Öcalan'ın tutsak edildiği 1999 Şubatı'nda bulmuştu. O zaman, dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, "Bu morale çok ihtiyacımız vardı" diye açık itirafta bulunmuştu. Şimdi de burjuva

sınıfın bir "moral"e ihtiyacı var. Onun için AB'yle müzakere tarihi almayı bile bayram ve zafer havasına dönüştürmeye çalışıyorlar. Fakat bunun 1999'daki durumdan farkı şu ki, Abdullah Öcalan'ın tutsak edilmesinde burjuvazi, kendince "zafer" diyebileceği bir şey bulabiliyordu. Şimdiki ise tam bir komedi. Çünkü, tam üyelikle sonuçlansa dahi, egemenlik haklarının tümünden elinden alınmasına yol açacak bu müzakerelerin başlamasında tekeli sermaye için bayram ya da zafer anlamına gelecek en ufak bir unsur dahi yok.

Gerçekler İnatçıdır

Türk Başbakanın Avrupa dönüşünde bir "fatih", bir savaşın muzaffer komutanı gibi karşılanması, törenler düzenlenmesi, emekçi sınıfları aldatmamalıdır. Gerçekte, ortada ne fethedilen bir Avrupa, ne de kazanılmış bir muharebe vardır. Burjuva basın ve televizyon kanallarının patırtı-gürültü yaratarak gizlemeye çalıştıkları gerçekler, topluma yansıtılanın tam tersidir. Arkasında medya ordusu bulunan bir komutan edasıyla Brüksel'e giden Türk Başbakan, Türkiye'nin egemenlik haklarını devreden bir anlaşmaya imza atmış halde geri döndü.

Her şeyden önce ve herşeyden önemlisi, Türk burjuvazisi Kıbrıs'ı kaybetmiştir. Gerçekleri gizlemekten başka işe yaramayan diplomasi dilini bir tarafa bırakırsak, Türkiye müzakerelerin başlayacağı 3 Ekim 2005 tarihine kadar Kıbrıs'ı geri veremeyi kabul etmiştir. Altına imza atılan anlaşmanın en önemli maddelerinden biri budur. Türkiye 30 yıl önce savaşla işgal ettiği toprakları, masada geri vermiştir. Burada emperyalist mali sermayenin boyun eğdirici gücünü bir kez daha görmüş oluyoruz. Türk burjuvazisi ve onun politik-askeri temsilcilerinin bütün efelenmeleri, Brüksel'de birkaç saat içinde bir ev kedisinin uysallığına dönüştü. Yaratılan toz duman dağıldıktan ve patırtı-gürültü yatıştıktan sonra, Kıbrıs konusunda kabul edilen

koşulun burjuvazi içindeki çelişkileri nasıl derinleştireceğini görmeye başlayacağız.

Türkiye ve Kürdistan'ın emekçi sınıflarını aldatma ve avutmada en çok kullanılan argüman olarak "serbest dolaşım hakkı"nın söz konusu olmayacağını gördük. Avrupalı emperyalistler, milyonlarca işsiz olan bir ülkeye serbest dolaşım hakkı tanımanın kendileri için ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar aptal değiller. Bütün Avrupa'da işsizlik oranı büyük bir hızla artarken, Türkiye'ye serbest dolaşım hakkı tanımak, kendileri için akıl karı değildi. Daha müzakereler başlamadan AB emperyalistleri, Türkiye'ye serbest dolaşım hakkını vermemeyi imza altına almış bulunuyorlar.

Bunun hemen öne çıkan iki sonucu var: Birincisi, Avrupalı emperyalistler, serbest dolaşım hakkını Türkiye'ye tanımayarak Türkiye tekeli kapitalizminin temel sorunlarını çözme güç ve yeteneğinde olmadıklarını gösterdiler. Oysa Türk tekeli sermaye sınıfının Avrupalı emperyalistlerden beklentisi, serbest dolaşım hakkıyla, en önemli patlayıcı unsur haline gelmiş bulunan işsizliğe çözüm bulmalarıydı. Avrupalı emperyalistlerden beklenen, Türkiye'de olgunlaşmakta olan devrimin önlenmesini üstlenmeleri; bu bağlamda, Türkiye tekeli kapitalizminin temel sorunlarını çözmeleri idi. İşsizlik, bu temel sorunların başında geliyor. Ama daha şimdiden ortaya çıkmış bulunuyor ki, AB, bu sorunun çözümünde en ufak bir rol oynayacak.

Serbest dolaşım hakkının Türkiye'ye tanınmamasının şimdiden ortaya çıkan ikinci önemli sonucu şu: Şimdi iş başında bulunanı dahil, bütün burjuva hükümetler, emekçi sınıfları AB konusunda işsizliği çözmeye umuduyla ikna ettiler. Geçim araçlarından yoksun, yaşamdan kovulmuş, açlık ve sefalet içinde bulunan milyonlarca işsiz daha iyi bir yaşam ve iş umuduyla burjuva hükümetlerin AB politikasını destekliyordu. Şimdi bütün bu umutlar suya düşmüş bulunuyor. Eline pasaportu alır al-

maz kapağı Avrupa'ya atmaya düşleyen milyonlarca emekçi derin hayal kırıklığı duygularının açığa çıkması uzak değil. Gerçi serbest dolaşım hakkı tanınsaydı da sonuç farklı olmayacaktı. Çünkü, Avrupa ülkelerinin kendileri şimdi ciddi bir işsizlik sorunuyla boğuşuyorlar.

Bir iş ve daha iyi bir gelecek umudu besleyenleri bekleyen hayal kırıklığı, Avrupalı emperyalistler sayesinde "demokrasi" beklentisi içinde olanların da kapısını çalacak. Türkiye'yi demokratikleştirmeleri beklenen Avrupalı devletlerin kendileri birer siyasi gerici devlettir. Hepsisi de faşizmi uygulamaya eğilimli ve hazır olan bu devletlerin Türkiye'nin demokratikleşmesiyle ilgilenmelerini beklemek boş bir hayaldir. Avrupalı emperyalistler, demokrasiyle değil ekonomik ve siyasi çıkarlarıyla; bu çıkarları güvence altına alacak önlemlerle ilgililer. Onların bu doğası, onlardan çözüm ve demokrasi beklentisi içindeki Kürt küçük burjuva aydınları şimdiden derin bir hayal kırıklığına uğratmıştır. Türkiye'ye görüşme tarihi vermek için olmadık şeylerin pazarlığını yapan, olmadık koşulları öne süren Avrupalı emperyalistler, Kürdistan konusunda tek söz dahi etmemişlerdir. Onlar, çıkarları gerektiği ölçüde ve ancak o zaman Kürdistan konusuyla ilgilenirler.

Nitekim, Almanya Kürt halkının özgürlük hakkına olan ilgisini AB Zirvesi günlerinde Almanya'daki Kürt kurumlarına polis baskınları düzenleyerek gösterdi. Yasal faaliyet yürüten onlarca demek, hiç bir gerekçe olmadan, bir anda polis baskınına uğradı. Alman devletinin doğasını bir türlü anlamak istemeyen Kürt küçük burjuva aydınlar, Alman devletinin bu davranışına anlam veremediklerini söylemekle yetindiler. Oysa, Alman devletinin -ve aslında bütün emperyalistlerin- davranışlarında anlaşılacak bir yön yoktur. Onlar, Kürt halkının özgürlük haklarıyla değil, birincisi, Kürdistan devriminin boğulmasıyla ilgililer. Bu konuda Türk burjuvazisiyle tam bir uyum ve anlayış birliği içindeler. Türk burjuvazisinden ve devletinden zaman zaman ayrıldıkları nokta devrimin hangi yöntemlerle boğulacağıdır. İkincisi, kendi politik etkilerinin Kürdistan'a yayılmasıyla ilgililer. Dönem dönem Kürt halkının haklarına ilgi gösterir şekilde davranmalarının ve Kürdistan'a gidip Kürt küçük burjuva ve burjuvalarıyla görüşmelerinin nedeni bu. Ama onların tercih ve isteği her zaman TC'nin güvenliği ve istikrarı olmuştur. Bu bakımdan 17 Aralık zirvesinde Türkiye ile görüşmelerde Kürdistan'ın sözünün dahi geçmemesine sadece ahmaklar anlam veremezler.

Başbakan, ayağının tozuyla geldiği Ankara'da sistemin tüm önemli sorunlarının çözüleceğini demokratikleşmenin ger-

çekleşeceğini söylerken elbette gerçekleri söylemediğinin farkındaydı. Aynı gün burjuva gazeteler, dış ticaret açığının 34 milyar bulduğunu, ithalatın katlanarak sürdüğünü, ekonomide streslere hazır olmak gerektiğini yazıyordu. AB ile ilişkiler -ve gerçekleşse bile en erken tarih olarak 2015'te gerçekleşmesi beklenen AB üyeliği- Türkiye tekeli kapitalizminin sorunlarını çözmek bir yana, daha da ağırlaştırıcaktır. Emperyalistlerle son 15 yılda yapılan anlaşmalar sonucu tarım ve hayvancılığın çökmesi, köylülüğün büyük bir yıkıma uğraması gibi... Nitekim, daha müzakereler başlamadan, Avrupalı emperyalistler Türkiye'ye tarım alanında kalıcı kısıtlamalar ve emperyalistler lehine düzenlemeler yapmayı kabul ettirmişlerdir. Bu politikaların köylüler üzerindeki yıkıcı etkilerini görmek için çok beklemek gerekme-yecek.

Avrupalı Emperyalistlerin Hesapları

Avrupalı emperyalistlerin Türkiye olsun, diğer ülkeler olsun yeni üyelik başvurusunda bulunanlara yaklaşımlarını iki temel noktadan değerlendirmek gerekir. Bunların ilki, bütün burjuvazinin karşısında birlik olduğu komünist devrim tehdididir. Dünyanın neresinde olursa olsun burjuvazi bir adım atarken daima bu tehdidin baskısı altında hareket etmekte, dolayısıyla hesap ve planlarını bu tehlikenin savuşturulmasına göre yapmaktadır. İkinci temel nokta ise, emperyalistler arası rekabet, çıkar çatışmaları ve pazar kapma savaşıdır. Her emperyalist ülkenin bir diğer ülkeye yaklaşımında, bu nokta önemli bir rol oynamaktadır.

Birinci noktanın somut ifadesini, eski Doğu Avrupa ülkelerinin apar-topar AB içine alınmasında görüyoruz. Polonya, Macaristan, Çek Cumhuriyeti ve en son 17 Aralık'ta Bulgaristan ve Romanya sosyalizminin tahrir edilmesinin üzerinden on-onbeş yıl geçmeden apar-topar AB içine alındılar. Bu ülkelerin sosyalizme dönüş tehlikesini ortadan kaldırmak için emperyalistler onları vakit geçirmeden emperyalist kapitalist zincire eklemelerdir. Böylece, emperyalist kapitalist sistem Avrupa'nın doğusunu da içine almış oldu.

Emperyalistler arası rekabet ise emperyalist ülkelerin öteki ülkelere bakış ve hesaplarını belirleyen bir başka noktadır. Burada Avrupalı emperyalistlerin çıkarlarının, dolayısıyla da hesap ve yaklaşımının farklılaştığını görüyoruz. Örneğin, Almanya ve Fransa'nın Türkiye'yi güçlü ordusu ve savaş kapasitesi nedeniyle AB'ye almaya ya da en azından AB kapısına bağlamaya çalıştıklarını görüyoruz. ABD'nin müttefiki İngiltere ise ABD'ye

sıkı bağımlılık içinde bulunan Türkiye'nin birlik içinde kendine iyi bir destek olacağını düşünüyor ve hesaplarını buna göre yapıyor.

Almanya ve Fransa'nın Türkiye'yi güçlü ordusu ve savaş kapasitesi nedeniyle AB'ye almaya çalıştıklarını emperyalist basın açıkça yazıyor. Güçlü bir ordudan yoksun Almanya Türkiye'nin AB üyeliği sayesinde Ortadoğu ve Kafkaslara kadar uzanan masrafsız bir silahlı güç elde etmiş olacak. ABD'nin etkili gazetelerinden birinin yazdığı gibi "AB'nin sınırları Irak, İran ve Suriye'ye kadar uzandı". Bu cümleyi Almanya ve Fransa'nın siyasi ve askeri etkisinin bu sınırlara kadar uzandığı şeklinde okumak gerekir.

Şüphesiz böyle bir amaç için öncelikli devrim tehdidinden kurtulmuş bir Türkiye lazım. Başta Almanya ve Fransa olmak üzere belli başlı emperyalistlerin baz aldıkları hareket noktası budur. Fakat, geçmişten farklı olarak şu durumun altının çizilmesi gerekiyor: Emperyalistler Türkiye devrimini, Türkiye tekeli kapitalizmini ayağa kaldırarak engelleyebilecek durumda değiller. Artık onların da ellerinde tek yöntem olarak karşı-devrimci şiddet kalmıştır. Almanya, Fransa ve diğer emperyalist devletler devrimi karşı-devrimci şiddet yoluyla bastırabilmesi için Türkiye'ye her türlü yardım ve desteği verecekler.

Ama devrimi engellemeye başanlı olamayacakları kesindir. Tekelci kapitalist ekonominin sorunları, çelişkileri, yapısı devrimi besleyen başlıca kaynaktır ve bu kaynağı ortadan kaldırmadan devrimi önlemek mümkün değildir. Onun için, komünist devrim Türkiye ve K. Kürdistan'da kendine yol açmaya devam edecekler.

Burada devrimci proletaryanın uyanık davranması gereken nokta şudur: Üyelik tarihinin alınmasıyla birlikte proletaryayı şu ya da bu burjuva kesimin eklentisi yapma çabaları hem burjuvazi hem de küçük burjuva reformist akımlar tarafından yoğunlaştırılacaktır. Önceki sayımızda yazdığımız gibi, bu konuda proletaryanın bağımsız sınıf çizgisi bu tartışmalara taraf olmadan devrim yolunda kararlılıkla yürümekten geçiyor.

Ne "demokrasi" adına AB üyeliğinin desteklenmesi, ne de "bağımsızlık" adına AB'ye karşı mücadeleyi başa almak, proletaryanın sınıf politikası olamaz. Bunlardan birini tercih etmek ne adına yapılırsa yapılsın, proletaryayı burjuvazinin bir kesiminin peşine takacak; devrim hedefinden uzaklaştıracaktır. Bu, proletaryaya kurulmuş bir tuzaktır. Bu tuzağı bozmanın yolu devrim ve iktidar hedefinden şaşmadan yola devam etmektir. □

REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!

Ölüm Orucu Eylemcisi Remzi Aydın'ın 15 Aralık 2004 tarihinde götürüldüğü Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde Ölüm Orucu Eylemi'nin 539. gününde müdahale edilmiştir.

Daha önce de 08 Aralık 2004 tarihinde bulunduğu Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nden hastaneye kaldırılarak müdahale edilmek istenen Remzi Aydın, tedaviyi reddetmesi üzerine yeniden cezaevine götürülmüştü.

Remzi Aydın, şu anda Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde tutulmaktadır.

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR.
DEVRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ.
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

“REMZİ AYDIN'A”

*Uzun ve yorucu bir yolun
yolcusu olmak, inanç, bilinç,
kararlılık gerektirir olsa ge-
rek.... İnanıcı, kararlılığı ve bi-
linciyle geleceğe yön veren, sos-
yalizmin devrimin idealleriyle
sıkıca sarılmış bu yolda bedeni-
ni ölüme yatırmış yoldaşımız
Remzi Aydın'a...*

*İnançsız yaşanmaz bu dün-
yada ya da inancı sınamadan
belki barikat başında sipere ko-
şarken sınyayacaksınız kendini,
Belki de hücre hücre erirken,
vücuduna söz dinleterek sınyay-
acaksınız kendini. Sen bunu başar-
dın yoldaş. Barikat başında da
Ölüm Orucu'nda da sınyandın
ve başardın. Şimdi sıra bizde ol-
sa gerek yoldaş.... Belki şimdilik
ölüme yatırmış bedenimizle sı-
nanmayacağız. Barikat başında
dövüşürken sınyanacağız. Ya da
devrime duyduğumuz inancı an-
latırken. Ama şunu bilesin yol-
daş; sınyanacağız ve başaracağız
senin bizlere gösterdiğin gibi...*

*Hep her zaman zafere ka-
dar daima ....*

**REMZİ AYDIN
YALNIZ DEĞİLDİR!**

**KTÜ'den
DÖB'lü Bir Öğrenci**

PCE(r)'den DETAK'a Mektup Var

Fresnes, 27 Ekim 2004

Sevgili Yoldaş,

Mektubunu okuyorum ve kelimelerini yaşıyorum, çünkü biz de sosyalizm için savaşıyoruz.

Sana Fransa'nın Fresnes cezaevinden yazıyorum. Siyasi bir tutsağım. PCE (r) [İspanya Komünist Partisi (yeni-
den yapılanma)]'liyim.

Arkadaşımla birlikte tutuklandım. Hiç mahkemeye çıkarılmadan 2002 Temmuz'undan beri cezaevindeyiz. Biz Fransa'nın cezaevlerindeki 12 siyasi İspanyol tutsağız. Biz PCE (r) 'den sekiz yoldaşız ve dört kişi de GRAPO (1 Ekim Anti-faşist Direniş Grupları)'nın savaşçısı.

Ben İngilizce çalışıyorum ama neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Yazma ve okumada birçok güçlükle karşılaşıyorum. Fransızca'yı tereddütsüz yazıyor ve okuyorum fakat senin Fransızca okuyup okumadığımı bilmiyorum.

DETAK'ın yayınlarını izlemeyi ve DETAK hakkında bilgi edinmeyi isterim.

Seni kucaklıyorum, saygı ve selamlarımı gönderiyorum.

VENCEREMOS*

**Fina
(Josefina Garcia Aramburu)**

* Kazanacağız

Fransa'da bulunan Fresnes Cezaevi'nden bir PCE(r) tutsağı tarafından DETAK'a gelen mektup

ÜSKÜDAR ADLİYESİ MAHKEME BAŞKANLIĞI'NA

19 Aralık 2000... İnsanlığın beynine bir daha silinmemek üzere kazınan katliam ve vahşetin tarihi oldu. İnsanlığın, ileriye doğru her yürüyüşünde, egemen güçlerin katliamlarına, zor ve şiddetine maruz kaldığı sayısız örnekler gibi.

Yüzyıllardır süregelen, ezenlerle-ezilenlerin bu durdurulamaz, önlenemez çatışması bütün hızıyla devam etmektedir.

Tarihsel olarak, son evresini yaşayan emperyalist-kapitalist sistem, çürümüş ve kokuşmuşluğuyla yok oluşa doğru sürüklenirken, tüm insanlığı da kendi kaderine ortak etmeye çalışmaktadır. İçine girdiği derin bunalımı aşabilmek, ayakta kalabilmek ve egemenliğini devam ettirebilmek için elinde kalan tek yöntem olan zor'a başvurmaktadır. Emperyalist tekelilerin bütün dünyanın zenginliklerini kendi ellerinde toplamak istemesi bunun için dünyanın en ücra yerlerine kadar, bütün üretim alanlarını yağma ve talan etmesini getirirken, ardında el attığı her karış toprak üzerinde yaşayan halklara korkunç bir yoksulluk, açlık ve ölüm bırakmıştır.

Elinde bulundurduğu güçlü silahların gücüne dayanarak halkları çoluk-çocuk demeden kıyımından geçiren, milyarlarca insanı savaşı yıkımına uğratıp yaşamadan kovan, bütün zenginliklere ve servetlere el koyarak milyarlarca insanı açlığa ve yoksulluğa mahkum eden, emperyalist-kapitalist sistem kaçınılmaz sonundan kurtulamayacaktır. Bir tarafta bir avuç emperyalist tekelin el koyduğu servet ve zenginlik, bir tarafta insanlığın büyük bölümünün sürüklendiği sefalet. Yarattığı tüm değerlere ve birikimlere el konularak yaşamdan kovulmaya çalışılan insanlık, tüm dünyada insanlığı yeniden elde edebilmek için ayağa kalkmıştır. Bu bir "ölüm-kalım" savaşidir. Ve insanlık, tarihsel haklılığından aldığı güç ve inançla yarınlarını yaratma yolunda hızla ilerlemektedir.

Emperyalist-kapitalist sisteme göbekten bağlı ülkemizde de yaşanan çatışma kendi doğal seyirini izlemektedir. Krizin derinliği ve çözümsüzlüğü, sınıflar mücadelesini en üst boyutlara tırmandırmaktadır. IMF-DB gibi emperyalist kuruluşların direktifleri doğrultusunda hareket eden tekelleri sermaye sınıfı ülkemiz işçi ve emekçi sınıflarını hızla büyüyen açlık ve yoksulluğa karşı karşıya bırakmıştır. Özellikle emekçilerle binlerce insan işsiz kalmış, işçi-emekçi sınıfların kazanılmış tüm hakları gaspedilmiş, tarım alanında uygulanan politikalarla tarım emekçileri tam bir yoksullaşmaya itilmiş, gün geçtikçe elindeki avucundakini hızla yitiren küçük mülk sahipleri geniş kitleleriyle "açlar ve yoksul-

lar" ordusuna katılmaya başlamıştır. Bugün 40 milyonu aşan insan açlık sınırında yaşamak zorunda bırakılmıştır. Ve sermaye sınıfı "açlar ve işsizler" ordusunun her an gerçekleştireceği "sosyal patlama" korkusuyla yarıp, kalkmaktadır. Bu korku boşuna değildir... Çünkü, sermaye sınıfı fitili çekilmiş bir bombanın üzerinde oturduğunu çok iyi bilmektedir. Bunu bilen, gören ve kendini yok edecek bu patlamanın önüne geçebilmek için sermaye sınıfının başvuracağı tek bir yöntem vardır. Daha fazla terör, daha fazla şiddet ve baskı...

İşte, 21. yüzyıla adım atılırken, tüm insanlığın tanıklık ettiği; 19 Aralık 2000'de, 20 cezaevine birlikte düzenlenen "hayat kurtarma operasyonu" adı altındaki, dünyada benzeri görülmemiş cezaevleri katliamı, sermaye sınıfının gerçek yüzünün göstergesiydi. Arkasına emperyalist güçlerin desteğini alarak, ezilen sınıfların en ileri kesimine yönelik gerçekleştirilen bu katliam, aslında tüm topluma verilen bir gözdağıydı.

En gelişmiş silahlarla gerçekleştirilen bu katliamda; onbinlerce mermi, binlerce kimyasal gaz bombası, yangın bombası, lav silahları, iş makineleri ve dozerler kullanıldı. Devrimci tutsakların onlarca, otomatik silahlarla, kurşunlanarak-lav silahlarıyla yakılarak katledilirken, yüzlerce ağır şekilde yaralandı, kolları-bacakları kesilerek sakat bırakıldı. Tam bir katliam gerçekleştirme amacıyla hareket edilen dört gün boyunca; çatılar delinip, koğuş duvarları kırılarak insanlar rasgele tarandı, gaz ve yangın bombalarıyla etkisiz hale getirilmeye çalışıldı. Yetmedi; delik-deşik edilen duvarlardan ölü, yaralı ve yarı baygın haldeki tutuklular dövülerek, yerlerde sürüklenerek çıkarıldı. Sevk için saatlerce bekletilen yerlerde devam eden işkenceler, ölümlere ve baygın durumdaki tutsaklara bile en aşağılık şekilde uygulandı. Yarı çıplak bir vaziyette, kan revan içindeki tutsaklar, F tipi zindanlara götürülmek üzere bindirildikleri ring araçlarının içinde yol boyunca aynı uygulamalara maruz kaldı. Vahşet uygulamanın sınırı yoktu. F tipi zindanlara getirilen tutsaklara insanlık dışı işkenceler uygulamaya devam edildi. Anadan doğma çirkinlik soyularak dayaktan geçirilen, tacize ve copla tecavüze kadar varılan işkenceli sorgulardan sonra tüm tutsaklar hücrelere atıldılar. Günlerce soğukta; çıplak vaziyette ve insani ihtiyaçları bile karşılanmayan tutsaklar birbirinden tecrit edilmeye çalışıldı. "Hayat Kurtarma" operasyonu tamamlanmıştı. Bir yıl boyunca katliam üzerinde çalışılan, yüzlerce ceset torbası hazırlanan operasyon en az "zayıf-

la!" tamamlanmıştı. Hatta, emperyalizm tarafından, azgın sömürüsünün önünde en büyük engel olarak gördüğü, devrimci tutsakların, teslim alınmasına yönelik bu girişim, 20 Aralık'ta yani operasyondan bir gün sonra 2 milyar dolarla ödüllendirilmişti...

Oysa yanıldıklarını anlamakta gecikmediler. Devrimci irade bir kez daha korku ve şaşkınlıkla izleniyor. Teslim alınmaya çalışılan; kimliklerinden, inançlarından vazgeçirmeye çalışılan, insanlığından soyundurularak yarınları olan umutları öldürülmeye çalışılan devrimci tutsaklar; "Öleceğiz Ama Asla Teslim Olmayacağız" haykırışlarını hücre hücre eriyen bedenlerinden yükselttiler, yükseltmeye devam ediyorlar. Ölüm Orucu eylemimizde yüzlerce kahraman yüreği ölümsüzlüğe uğurladık... yüzlercesi zorla yapılan müdahaleler sonucu sakat bırakıldı... Tüm insanlığın sarsılarak izlediği, her eriyen hücrede yeniden doğan, umutları büyüten eylemimiz devam ediyor... Tarihsel haklılıklarından aldıkları güçle, emekçi halkların umudu olmaya devam eden devrimci tutsaklar ölecek ama F tipi zindanlarda dayatılan teslimiyeti asla kabul etmeyeceklerdir. Evet gerekirse hepimiz öleceğiz... Ama tarihin bu durdurulmaz akışı engellenemeyecektir. Ve tarih hükmünü çoktan verdi; eskiyen ve çürüyen yerini yeniyeni, kapitalizm yerini insanlığı tümünden kurtuluşa ve özgürlüğe götürecektir sosyalizme bırakacak... Yüzyıllardır yaratan ve üreten insanlığın, kendisinden alınan, el konulan yaşamını geri almak için ayağa kalktığı bu süreç sonuna vardırılabacaktır...

Bugün, burada, bu yargılama ile yapılmak istenen asıl şey; bu katliamı planlayan ve uygulayan devleti aklama girişimidir. Katliamla ilgili yürütülen bu davada, yapılan tüm soruşturmanın sonucu ve elde edilen raporlar ortadadır. Gerçekleştirilen katliamda; ölümlerin devletin kullandığı gelişmiş silahlar sonucu gerçekleştiği biliniyorken, insanların diri diri yakılmasına neden olan bombaların niteliği hala kamuoyundan gizlenmeye çalışılırken; bu katliamı gerçekleştirenler hakkında suç duyurusunda bulunup, yargılanmaları talebimiz daha baştan reddedilirken, sanık sandalyesine oturtmaya çalıştığımız bizler bir kez daha diyoruz ki; ne katliamları gerçekleştirenler ne de buna ortak olanlar tarihin hiçbir döneminde, gerçek adaletin önünde hesap vermekten kurtulamamışlardır. Er ya da geç, ezilen, sömürülen, aşağılanan milyonların gerçek adaleti sağlayacağından hiçbir kuşkuumuz yoktur. □

EĞİTİM-SEN'İ KA-PAT-TIR-MA-YA-CA-ĞIZ!

10 Aralık 2004 Cuma günü Ankara 2. İş Mahkemesi'nde Eğitim-Sen'e "Anadilde Eğitim" istediği için açılan dava görüldü. Mahkeme duruşmayı 24 Şubat 2005 tarihine ertelendi. Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi Antakya Temsilciliği olarak Eğitim-Sen Antakya Şubesi Başkanı Kasım Biter'le Eğitim-Sen'i kapatma davası ile ilgili bir röportaj gerçekleştirdik.

Y. E. Mücadele Birliği: Eğitim-Sen'in kapatılma davası ile ilgili görüşleriniz?

Eğitim-Sen Başkanı: Eğitim-Sen'in kapatılma davası sadece Eğitim-Sen'in değil tüm halkın davasıdır. Çünkü örgütlenme özgürlüğüne karşı açılmış bir davadır. Devlet kendisi gibi düşünen örgütlere imkanlar sağlıyor. Statüko dışı örgütleri de yaşatmak istemiyor. Müdahale edenlerin amaçlarından biri budur. İkinci nedense bu tür davalarla Eğitim-Sen'i kendi içinde tartıştırmak bölmektir. Diğer bir nedense devletin Kürt sorunu karşısındaki anlaşılabilir tavrıdır. Kürt adına, yapılan her demokratik gelişme egemenlerin hassasiyetleriyle karşılanmaktadır.

Y. E. Mücadele Birliği: Türkiye'de Kürtçe kursların açıldığı bir dönemde Eğitim-Sen'in "Anadilde Eğitim" istemesiyle başlayan olayların sebepleri sizce nelerdir?

Eğitim-Sen Başkanı: Türkiye'de devlet özel kurslara isteyerek izin vermedi. Biraz içten biraz da dıştan, gelen baskılarla bu yola girdi. Kursların açılışı döneminde çıkarılan zorluklar da bu istememezliği çok net biçimde ortaya koyuyordu.

Kaldı ki; Kürtlerin sorunu bir iki kurs veya yarım saatlik televizyon yayınıyla çözülecek bir sorun değildir. Kürtler, dilleriyle devlet okullarında eğitim-öğretim yapmak istiyorlar. Biz de sendika olarak haklı olduklarını düşünüyoruz.

Y. E. Mücadele Birliği: Eği-

tim-Sen'in kapatılması istemiyle açılan dava hukuki bir yaklaşım mı yoksa siyasi yaklaşım mı?

Eğitim-Sen Başkanı: Eğitim-Sen'in kapatılma davası hukuki değil, siyasidir. Davanın görüldüğü ilk duruşmada bir savunma süresinin tanınması gerekirken bu süre tanınmadı ve 60 günlük bir süre verildi. Bu bile başlı başına kapatmanın siyasi bir tavır olduğunu net bir biçimde ortaya koyuyor.

Türkiye'de herkes biliyor ki, mahkeme süreçleri 6 aydan aşağı değildir. Yargıtay tarihi de incelendiğinde görülecektir ki, davalar çok kısa bir süre içerisinde görüşülmektedir. Oysa Eğitim-Sen'in kapatılma davası ile ilgili dosya, Yargıtay'da yığınla sırada bekleyen dosya olmasına karşın 13 günlük kısa bir süre içerisinde sonuca bağlanmıştır. Bu da siyasi oluşunun bir başka kanıtıdır.

Yine Anayasa'nın 90. maddesine göre altına imza atılan uluslararası yasalar anayasal hükmün üstündedir. Dolayısıyla tüzüğümüzde varolan "Anadilde" öğrenim ibaresinin Anayasa'ya aykırı olmadığı görülecektir. Türkiye'nin altına imza attığı Kopenhag kriteri ve diğer muhtesebatta (yasalar topluluğu), "Anadilde Eğitim'e" yer vermiştir. Bunlardan dolayı Anayasa'nın sadece bir maddesi üzerinden sendika hakkında dava açmak mümkün değildir.

Y. E. Mücadele Birliği: Eğitim-Sen eğer kapatılırsa bundan sonraki süreçte neler yapacaksınız?

Eğitim-Sen Başkanı: Eğitim-Sen'i KA-PAT-TIR-MA-YA-CA-ĞIZ!

Y. E. Mücadele Birliği: Bizimle yapmış olduğunuz röportaj için teşekkür ederiz.

Eğitim-Sen Başkanı: Ben teşekkür ederim.

**Y.E. Mücadele Birliği Dergisi/
Antakya Temsilciliği**

EĞİTİM-SEN KAPATMA DAVASI SÜRÜYOR

Ankara 2. İş Mahkemesi'nin Eğitim-Sen'in kapatılması davasını reddetme kararı, Yargıtay tarafından bozulmuştu. Yargıtay'ın bu kararı üzerine Emek Platformu, 20 Kasım günü Ankara'da düzenlediği protesto eylemiyle karşı duruşunu sergilemişti. Eğitim-Sen'e açılan bu kapatma davası, anadilde eğitim maddesinden kaynaklanıyor gibi görünse de, aslında altında politik sürecin ve Kürt Halkına tutumun izleri var. Bu nedenle eylemlilikler sürüyor.

07 Aralık Salı günü saat 16:00'da Antep'te de Eğitim-Sen'in kapatılmasıyla ilgili meşaleli yürüyüş yapıldı. Bizler de, "Eğitim-Sen Kapatılmaz". "Anadil Hakkı Engellenemez", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Bütün İktidar Emeğin Olacak" dövizleriyle katıldık. Ayrıca eylem boyunca "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Anadil Hakkı Engellenemez", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganlarıyla eğitim emekçilerine destek verdik. Biz Mücadele Birliği okurlarının her eylemdeki kararlı ve devrimci duruşu sivil polisleri rahatsız etmiş olacak ki, yürüyüş esnasında korteje girmeye çalışarak ve sözlü tacizde bulunarak rahatsızlık vermeye çalıştılar. Ancak sivil polislerin kortej dışına itilmesiyle ve Eğitim-Sen Başkanı ve öğretmenlerin bizleri sahiplenmesiyle polislerin çabaları sonuçsuz kaldı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı hep bir ağızdan atıldı. Ayrıca polis uyarıldı, "Eğer gerginlik yaratırsanız hiçbir yere gitmeyiz burada otururuz" şeklinde konuşuldu. Polislerin başarısız girişimleri sonrasında Antep Öğretmenevi'nden başlayan meşaleli yürüyüş Kırk Ayak Parkı'nda yapılan basın açıklamasıyla son buldu.

ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK!

**Y.E. Mücadele Birliği Okurları/
Antep**

ADANA'DA EĞİTİM-SEN EYLEMLERİ

Eğitim-Sen'in kapatılması istemiyele açılan davanın Yargıtay'da bolarak tekrar görülmesine yönelik tepkiler, ülke çapında yapılan çeşitli protesto gösterileriyle devam ediyor. Adana Eğitim-Sen de bu doğrultuda 7-10 Aralık tarihleri arasında bir dizi eylem gerçekleştirdi.

7 Aralık: Eğitim-Sen Kapatılmaz

7 Aralık akşamı saat 18:00'de sendika önünde toplanan eğitim emekçileri ve çeşitli kurum temsilcileri, Eğitim-Sen üzerinde devam eden baskıların sürdürdüğü onurlu mücadeleyi engellemeyeceğini ifade ettikten sonra, yaklaşık 250 kişilik bir yürüyüş koluyla Atatürk Caddesi'nden yürüyüşe geçtiler. Adana Tren Garı önüne kadar süren yürüyüş boyunca, "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Ana Dilde Eğitim Hakkı Engellemez", "Gerici, Faşist Eğitime Son", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" vb sloganlar attıktan sonra, basın açıklaması metnini okuyarak eylemi sona erdirdiler.

8 Aralık: Gazınız, Bombanız Vız Gelir Bize Vız

Eğitim emekçileri, 8 Aralık akşamı, bir önceki akşama oranla daha kitlesel ve öfkeli görünüyordular. Aynı gün, İstanbul Kadıköy'de Eğitim-Sen üyelerine vahşice saldıran polisin tutumuna direnerek cevap vereceklerini; gazların, bombaların yıllardır sürdürdüğü inatçı mücadeleyi engellemek şöyle dursun, daha kararlı hale getireceğini attıkları sloganlarla ifade eden yaklaşık 300 kişilik kitle, yine sendika binası önünden 5 Ocak Meydanı'na yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında, "Gazınız, Bombanız Vız Gelir Bize Vız", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak", "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" vb sloganlar atıldı. 5 Ocak Meydanı'nda okunan basın açıklamasından sonra eylem sona erdi.

9 Aralık: Mücadele Sendika Binasında Değil Sokakta Kazanılır

Eğitim-Sen'in kapatılması saldırısına karşı daha etkili eylem kampanyaları yapılması arayışına dönük olarak, 9 Aralık akşamı sendika binası önünde toplanan 250 kişilik kitle, İnönü Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. 2 gündür süren eylemlerde, başından sonuna kadar yer alan Mücadele Birliği okurları olarak, 9 Aralık günü gerçekleşen eylemde, "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Bütün İktidar Emekçinin Olacak", "Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri",

"Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarının yer aldığı dövizlerimizle birlikte hazır bulunduk. Eylem esnasında "Eğitim Sen Kapatılmaz", "Ana Dilde Eğitim Hakkı Engellenemez", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Yaşasın Devrici Dayanışma", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürece Zafere Kadar", "Remzi Aydın Onurumuzdur" vb sloganlar atıldı. Parkta yapılacak basın açıklamasının ardından bulunduğu yeri terk etmeyerek oturma eylemi yapılacağı açıklandı. Eğitim-Sen yöneticileri, oturma eyleminin üzerinden 45 dakika geçtikten sonra eylemin bittiğini, oturma eylemine sendika binasında devam edeceklerini söylediler.

Ancak, yönetimin bu karara tepki duyan bazı eğitim emekçileri, eylemi devam ettirme kararı aldılar. Eğitim-Sen'in uzun yıllardır dışı dışı mücadelesini alanlarda her türlü baskıya direnerek, savaşarak tüm saldırılara göğüs gererek sürdürdüğünü, bu nedenle bugünlere kadar geldiğini anlatan bir grup eğitim emekçisi, sendika binasına girmeyerek sendika önünde oturma eylemini devam ettirdiler. Mücadele Birliği okurları olarak bizler de eğitim emekçilerinin aldığı bu kararı destekleyerek oturma eylemine katıldık. Sloganların atıldığı, devrimci marşların coşkuyla söylendiği eylem iki buçuk saat devam ettikten sonra sona erdi.

**Y.E. Mücadele Birliği Okurları/
Adana**

Eğitim-Sen'e açılan kapatma davasıyla başlayan eylemlilikler devam ediyor. 10 Aralık 2004 Cuma günü, tüm yurtta eğitim emekçileri alanlardaydı. Antakya'da da eğitim emekçileri alanlardaki yerini aldı. Antakya'daki eylemler iki gün boyunca sürdü. Eylemlerin ilki Antakya'nın en işlek noktası olan Ulus Meydanı'nda (künefeciler önü) yapıldı. 09.12.04 Perşembe günü saat 17:00'da bir araya gelen eğitim emekçileri, demokratik kitle örgütleri ve devrimci dergi çevrelerinin basın açıklamasının ardından başlayan meşaleli yürüyüş, Ulus Meydanı'ndan yürünerek Armutlu Mahallesi-Uğur Mumcu meydanı ve son olarak Sümerler Mahallesi'nde sonlandı. Mücadele Birliği olarak biz de eylemdeki yerimizi aldık. Taşadığımız "Bütün İktidar Emekçinin Olacak!", "Eğitim-Sen Kapatılmaz!", "Sendiqa Peverdehiye Naye Girtin!" yazılı dövizlerimiz herkesin ilgisini çekti.

EĞİTİM-SEN KAPATILMAZ

Meşaleli olarak yürüyüşe geçen yaklaşık 650-700 kişilik kitle tarafından sürekli olarak "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlar atıldı.

Yürüyüş sırasında devrimci yapılar bir araya gelerek "Yeni Ceza İnfaz Yasası"yla ilgili olarak AKP ve Adalet Bakanlığı'na protesto etti. Sürekli olarak "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük",

"Ceza İnfaz Yasası Geri Çekilsin", "Tek Tıp Elbise Giymeyeceğiz", "İçeride Dışarıda Hücreleri Parçala", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Anaların Öfkesi Kattilleri Boğacak" sloganları atıldı.

Eylem, meşaleli yürüyüşün Sümerler Mahallesi'nde bitirilmesiyle birlikte Eğitim-Sen Antakya Şubesi'nde sabaha kadar nöbet tutulacak devam etti. Biz de Eğitim-Sen'de bulunanlarla sohbet etmeye başladık. Sohbetimiz keyifliydi. Biz Eğitim-Sen'den ayrılmadan önce 10.12.04 Cuma günü saat 11:00'da buluşmak üzere sözleştik.

10.12.04 Cuma günü mahkemenin görüleceği saat olan 11:00'da biz de Ulus Meydanı'ndaki basın açıklamasına katıldık.

**Y.E. Mücadele Birliği/
Antakya**

Gazi Ayışığı'nda Gençlik Etkinliği

İnsan emeğinin ve yarattığı değerlerinin yok sayıldığı, insanların meta olarak görüldüğü emperyalist-kapitalist sistemin dünya üzerinde varoluşu, dünyamızda yaşayan milyarlarca insanı yokuşa götürürken, kendi sıçramalı çöküş

aşamasını da hazırlamaktadır.

Burjuvazi dünya üzerindeki egemenliğini korumak için insanlığın varolan maddi-manevi değer-

lerine saldırmaktadır. Bu savaş asıl olarak emek-sermaye savaşıdır. Emperyalist-kapitalist sistem bu savaşta gençliği yanına almaya çalışarak; üretimsizlik, kültürsüzlük ve her türlü ahlaksızlığı dayatmaktadır. Sermaye sınıfı, gençliği yanına almadan, onları uysallaştırmadan, apolitikleştirmeden emekçi sınıfa saldıramayacağını; saldırsa bile bunun başarısızlıkla sonuçlanacağını biliyor ve bu bilinçle hareket ediyor.

Biz de gençlik olarak işçi ve emekçilerle bütünleşmeliyiz. Kapitalizmi yıkma iddia ve hedefimizde emekçilerle birlikte olmalı, zafere giden yolda hep birlikte mücadele etmeliyiz.

Etkinliğe başlamadan önce içinde bulunduğumuz konumu ve durumu değerlendirdik. Gençliğin kapitalizm altındaki yozlaşması ve kendine yabancılaşması bizi bu etkinliği yapmaya zorladı. Gazi Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarıyla konuştuk ve

onlar bizi memnuniyetle karşılayıp, salonlarını bize açtılar. Devrimci önderlerin hayatını araştırıp onlarla ilgili bir slayt gösterimi yapmaya karar verdik. Salonu devrimci önderlerin resimleriyle süsledik, Deniz Gezmiş'in resminin bulunduğu duyuruları dağıtma grupları kurduk. Gençlerin en yoğun olduğu yerlerden olan okullardaki dağıtımda kapitalizmin, gençleri nasıl yozlaştırdığını bir kez daha gördük ve bu bizim daha fazla çalışmamız için motive edici oldu.

Ve o gün geldi. Sabahın erken saatlerinde son çalışmalarımız için bira araya geldik. Son yarım saate kadar yaklaşık 25 kişi vardı ve bu bizi tedirgin ediyordu. Ama etkinlik saati geldiğinde katılımcı sayısı 80'e ulaşmıştı bile.

İlk olarak devrim savaşçıları adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk, bu esnada arkadaşlarımızdan biri "Akın var akın, Güneşe akın" şiirini okudu. Sonra, Deniz Gezmişler'i anlatan bir slayt gösterimi eşliğinde, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın ailelerine yazdıkları son mektupları okuduk. Bundan sonra Ayışığı Sanat Merkezi'nde keman kursu veren arkadaşımız bize bir keman dinletisi sundu ve "Gençliğin yozlaşması ve dünden bugüne gençlik mücadeleleri" başlıklı söyleyişe geçtik. Söyleşimiz, karşılıklı sohbet havasındaydı. Bu söyleşide, kapitalizmin insanları kendine yabancılaştırdığını, apolitikleştirdiğini ve tek çözümün de mücadele olduğunu bir kez daha gördük. Son olarak uzun çalışmalar sonunda oluşan Ayışığı Müzik Grubu sahneye çıktı. Söyledikleri türküler ve marşlarla da devrimcileri ve insanlık için bedenini ölüme yatanları bir kez daha andık. Gelen insanlar türkülerle eşlik edip, halay çektiler. En son hep beraber Avusturya İşçi Marşı'nı ayakta okuduk.

Gazi'den bir Liseli DÖB'lü

Üniversitelerde son dönemde faşist saldırılar hız kazandı. Polis-idare işbirliği ile üniversite içlerine satırlarla, bıçaklarla giren yada devrimci demokrat öğrencileri pusuya düşürerek yaralayan faşistler, üniversitelerde terör estirmeye devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde İstanbul Üniversitesi başta olmak üzere bir çok üniversitede çatışmalar yaşandı, polis Üniversite içerisine girerek ders görmekte olan öğrencilere gaz bombalarıyla ve coplarla saldırdı. Yaşanan çatışmalarda bir çok devrimci öğrenci yaralandı, göz altına alındı. Konuyla ilgili Sultanahmet Adliyesi'nde göz altına alınanların serbest bırakılmaları için basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilere polis ikinci kez saldırarak

FAŞİST SALDIRILAR ARTIYOR!

Beyazıt Kampüsü'nde öğrenciler tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Eylemde "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak", "Soruşturmalar, Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Katil Polis Üniversiteden Defol" sloganları atıldı. Eğitim-Sen'in ve Mücadele Birliği okurlarının da destek verdiği açıklamada faşist saldırıların son bulması ve tutuklanan öğrencilerin derhal serbest bırakılması istendi. Açıklamada polisin yoğun güvenlik önemi aldığı dikkat çekti.

Bir Y.E.Mücadele Birliği Okuru

100'den fazla öğrenciyi göz altına aldı. Yaşanan gözaltı sonucu bir çok öğrenci tutuklandı.

17 Aralık Cuma günü İstanbul Üniversitesi

Gezmiş "Devrim Ya Ruhumuzdur Ya Da Hiçbir Yerimizde" derken bunu kastediyordu. Ancak kendi içinde her an her saat devrimi yaşayanlar, baktıkları her şeyde devrimi görebilir ve onun için disiplinli, gönüllü ve yaratıcı bir çalışma yürütürler. Devrimi ruhunda hissetmeyenler, mekanik, ancak görev verildiğinde yapan, sorumluluk bilincine sahip olmayan memur zihniyetlilerdir. Onlar mesai dolana kadar devrimcidirler, onlar mesai dolana kadar kendilerini bir kolektifin parçası olarak hissederler. Ondan sonrası tufan!

Öz-disiplinin olması için özgüvenin olması gerekiyor. Bir insanın kendine güveni kolektife duyduğu güvenle beslenir; bir insan kolektife ne kadar çok güveniyorsa kendine de o kadar çok güven duyar. Kolektifin ideolojilerine, politikasına, işleyişine, kadro politikasına, özcesi bir bütün olarak kolektife sonuna kadar güvenen birisi, kendini güvenle yoldaşlarının ellerine bırakır. Kolektif tarafından biçimlendirilip, geliştirmeye açık olur. Eleştiriyi kaldırır; yanlış gördüğü şeyi eleştirir; hata yapmaktan korkmaz, yaptığı hatayı savunarak büyütmez, özeleştiriyi vermeyi bir gurur sorunu haline getirmez. Örgütsel konum elde etme, kariyerizm hastalığına düşmez. Elde ettiği konumu başkalarını baskılamak için kullanmaz. Her şeyden önce yoldaşa açıklığı her şeyin başına ve üstüne koyar.

Kolektifin gelişimi tüm çalışmaların ana hedefi olmalıdır. Kolektifi hak ettiği konuma getirmek, bir güç örgütünü yapmak bizim elimizde. Tarihsel koşullar bunun için fazlasıyla mevcut, iddia sahibi olduğumuz da herkes biliyor. O halde geriye pratik çalışmanın örgütlenmesi kalıyor. Beklemeden zaman kaybetmeden, kolektifin adını her yerde duyurmamız gerekiyor. Bu konuda herkes neler yapabileceğini düşünmelidir pratik eylemlerin örgütlenmesinden tutalım da, internetin verimli kullanımına kadar. Yayınımızı her eve ulaştırmaktan tutalım da, çevremizdeki insanları harekete geçirmeye kadar, kendi yaşamımızı örnek oluşturmaya kadar tüm çaba ve enerjimizi şimdi buna yoğunlaştırmalıyız. Mükemmeliyetçiliği ya da aşırı iyimserliği bir kenara bırakmalı ve ancak gereğince çalıştığımızda, kitleleri örgütlediğimizde, ancak o zaman devrime önderlik edebilecek duruma geleceğimizi unutmamalıyız.

Şimdi iddiamızı pratikte gösterme zamanıdır.r

Bir Yoldaşının Anlatımından Cemal Gülşen

Yıl 1974...

Kalabalık kitlenin içinde, 1.70 boyunda, uzun saçlı, İspanyol paçalı pantolonlu, kocaman yakalı gömleğiyle, bir hayli yakışıklı bir delikanlı iberi fırladı. Karşı gruba doğru yumruklarını sıkarak hızla ileri doğru atıldı. Gür sesiyle bağırıyordu; ardından kitle hareketlendi. İki grup arasında kıyasıya bir kavga başlamıştı. Taşlar, sopalar havada uçuşuyordu. Ta ki diğer grubun bozguna uğrayıp, ara sokaklara dağılmasıyla sona erene kadar.

...
Bir CHP binası... Cemal'in de aralarında bulunduğu dört genç, Denizlerin arkadaşları bir devrimciyle tanışır. Ve bundan sonra Cemal iki yıl ortalarda görünmez olur. Süreç hızla devrimcileşerek, sokak kavgasına, çatışmalara dönüşür. Kavga büyümüşür artık. Taşın yerini ateşli silahlar almıştır.

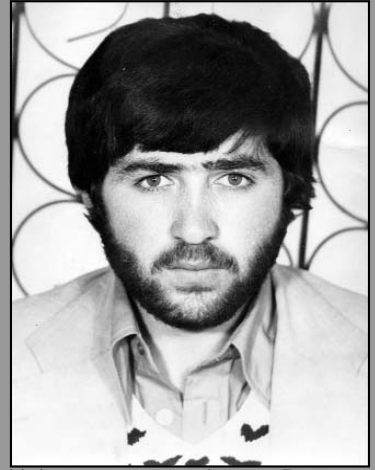
Yine bir gün meslek lisesi önündeki bir çatışmada parkalı, sakallı, bot çizmeli bir genç kitlenin önüne fırlayıp karşı gruba ateş etmekteydi. Yan profilden güleç yüzünü seçtiğimiz an, bunun bizim Cemal'den başkası olmadığını anlamakta gecikmedik. Yokluğunda çok aradığımız sevecen yüzü, yüzlerce insanın umudu olmuştu. Bu süreçten sonra devrimciler artık örgütlü bir kitleydi. Demeklerde, demokratik kitle örgütlerinde, o yine öncü rolünü oynuyor, o güne kadar pek duyulmayan konuları, ilhak (Kürt sorunu) vs. devrimci kitlenin gündemine yerleştirerek tartışıyor.

O şimdi sadece gençlerin öncüsü değil işçilerin, kadınların eylemlerinin yöneticisi, sokaktaki fiili öncüsüydü. Bu süreçte ne olmuşsa, hem bilinç hem de eylem yönünden çok büyük bir deneyim kazanmış. Pancar işçileri direnişinde, maden işçileri direnişinde, mahallelerin birlik komiteleri adı altında örgütlenip silahlandırılmasında öncü bir rol oynuyordu. Artık o sadece bir ilçe ile sınırlı olan bir devrimci değil, tüm bir bölgenin örgütleyicisi olmuştu...

Yıl 1977...

Yer Zile Belediyesi... Hoparlörden gür bir ses yükseliyor... Bu ses faşizmi anlatıyor kitlelere... Yeni Sivas ve Maraş'lar yaratılacağı uyarısını yapıyor... Belediye binasının önü bir anda yüzlerce sivil faşist tarafından kuşatılıyor. Binaya girmek isteyen sivil faşistlere rağmen Cemal konuşmasını bitirene kadar binadan ayrılıyor. "Buradan sağ çıkmayabilirim ama görevimi sonuna kadar yapacağım" diyen Cemalimiz görevini sonlandırdıktan sonra, oradan çıkmayı da başarıyor.

Artık örgütlü olduğu güç, bölgede belirleyici bir konuma gelmiş, faşizmin sivil ve resmi güçlerinin hedefi durumuna gelmişti. O güne kadar bölgede hiçbir örgütlenmesi bulunmayan lümpen ve serserilerden oluşan sosyal-şöven bir grup örgütlenerek devreye sokulmuştu. Hedefi Cemal'di. Özellikle Cemal'in örgütlü olduğu çevreye karşı kıskırtma eylemlerine girişmişlerdir. Bu kıskırtma tespit edilmiş, uzun bir süre bunlar hakkında

teşhir kampanyası yürütülmüştür. Bunun gerçek planlayıcıları, faşizmin resmi çocuklarıydı. En yakın akraba çevresi (teyze çocukları da dahil) bu güçler tarafından kullanılarak, Turhal özelinde, devrimci harekete, özellikle de Cemal'e yönelinmiştir.

...
Cemal'in çok sevdiği çocukluk ve mücadeleye arkadaşına yönelik bir saldırı gerçekleşir. Bu durumda Cemal'i daha çok sinirlendireceğini bildiklerinden yaparlar.

Cemal arkadaşını çağırarak, onu bölgeden uzaklaştırır. Arkasından teyze çocukları ve yakın çevresi, kendine devrimciyim diyen sosyal şöven çevreler karşı merkezinde çevresini kuşatır; bu Cemal için bardağı taşıran son damla olmuştur. Silahını çıkarır, çatışmaya girer. Çatışma sonucu karşı gruptan iki kişi, aldıkları kurşunla yaralanır. Cemal ise göğsünden aldığı kurşun yarasına rağmen, yaralı halde silahını düşmana vermeye için bir yere saklar, olay yerinden on-onbeş metre ileride yere düşüp bayılır. Cemal'i tanıyanlar, hemen onu hastaneye kaldırır. İkinci gün Cemal gözlerini açar, yüzlerce ziyaretçi hastane önünde onu beklemektedir. İlk sözü, o anda olay yerinde olan yoldaşlarının nasıl olduğu olur. İlçe dışına gönderdiği yoldaşını sorar. Ve "Turhal'da ne var ne yok?" der.

Devletin resmi güçleri burada da boş durmaz. Hızla sağlığına kavuşurken, bir hemşirenin vurduğu igne sonucunda fenalaşır ve ölümsüzleşir. (...)Yok etmek istedikleri Cemal'in nezdinde bütün bir bölgede örgütlü bir güç olan devrimcilerdi. Cemal'in öldürülmesi, örgütlü mücadeleye açısından, başta bir moral bozukluğu yaratmışsa da, bölgede daha güçlü bir sızmanın zeminini yarattı. Onlarca sempatican, onun boşluğunu doldurmasa bile, devrimci saflarda militanlaştı.

Artık "Cemal'im Cemal'im aslan Cemal'im" türküsü, bizim türkümüz olmuştur. O, Seyitlerin yoldaşıydı. Seyitlerin de örnek aldığı, yiğit bir militan öncüyüdü. Emekçi halkların mücadelesinde, devrimcilerin yüreğinde yaşamaya devam edecektir. r

VİVA KÜBA VİVA KOMÜN

*“Fidel de içlerinde bir milyon yüz milyon
bütün bir insanlık oldular
yıktılar Batista’yı 959’un Ocak’ında”*

Dünyanın ilk proletarya diktatörlüğü deneyimi olan Paris Komünü, 71 gün yaşandı. Komün yenilmesine rağmen, insanlığa, değeri hiçbir şeyle ölçülmeyecek olan bir miras bırakmıştı. Komün koskoca dünyanın ortasında bir başına başka bir dünyanın olduğunu, olabileceğini göstermişti. Yenilgiye sonuçlandırdığında Paris sokakları komüncülerin kanıyla kızışır, sokak taşları “göğü fethetmek” komüncülerin kanını emerken, komüncüler kararlılıklarıyla dünya devrimcilerinin düşlerine katkı yapıyorlardı. Tıpkı “gerçekçi olup imkansız isteyen” Kübalı devrimciler gibi. Bugün artık Küba öyle bir konuma ulaşmıştır ki, dünyanın bütün emperyalist güçleri Küba’ya saldırarak olsa dahi, Fidel Castro’nun sözleriyle söyleyecek olursak “son nefesine kadar elde silah savaşılacak” ve “teslim olmaksızın gerekirse bu ada batırılacaktır.” Küba daha şimdiden sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünü kanıtlanmış bir ülkedir. Küçük bir adada bugün insanlığın umutları çiçek açıyor. “Yalansız hürriyetin eli”, “Fidel’in sıkıldığı el” bu adadan tüm dünyaya uzanıyor. Bu el bütün bir insanlığa ulaşmak onlarla kucaklaşmak istiyor. İnsanlık adına yarattığı her şeyi tüm insanlarla paylaşmak istiyor. Çocuk felci aşısını dünyada ilk bulan ülke Küba ve bunu ABD ilaç tekellerine inat dünyanın her yanında ihtiyacı olan herkese cüzi fiyatlarla sunuyor. Sedef hastalığına buldukları ilacı büyük bir eli açıklıkla insanlığın hizmetine sunuyorlar. Kübalı doktorlar, Afrika başta olmak üzere başka ülkelere koruyucu hekimlik yapıyorlar.

Oysa devrim öncesinde Küba, tamamen ABD’nin kulluğundaydı. 1952 yılında ABD şirketleri Küba’nın şeker üretiminin %48’ini, elektrik üretiminin %90’ını, petrolün %70’ini, nikel üretiminin %100’ünü, otellerin %25’ini elinde tutuyordu. 26 Temmuz 1953 yılında Fidel ve yoldaşlarını Moncado Kışlası baskınına kadar geçen sürede daha önce İspanyol sömürgeciliğini de yaşamış ülkede, Jose Marti önderliğinde verilmiş olan ulusal bağımsızlık mücadelesi dışında ciddi bir savaşım yaşanmamış ama Jose Marti’nin mücadelesi daha sonradan Fidel Castro ve yoldaşlarını da sarmalayan bir etkiye sahip olmuştur. Jose Marti sadece güçlü mısralarıyla değil, savaşımıyla da “söylemenin

en iyi yolunun yapmak” olduğunu göstermiştir herkese.

1953 Moncado Kışlası Baskını başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bunda elbette birçok faktör rol oynamıştır ama Castro başta olmak üzere baskını gerçekleştiren gerilla grubunun deneyimsizliği bu sonucu hazırlamıştır diyebiliriz. Başarısızlıkla sonuçlanan baskın sonrası Fidel de içlerinde gerilla grubunun tamamı tutuklanıyor. 2 yıl sonra da afla serbest kalıyorlar. Fidel serbest kalır kalmaz hemen Meksika’ya geçiyor ve silahlı bir gerilla grubu örgütüyor yeniden. Hareket “26 Temmuz” adını alıyor. 956’nın Kasım’ında Fidel de içlerinde 82 kişi Granma Gemisiyle Küba’ya ayak basıyorlar. Batista’nın askerlerinin açtığı ateş sonucu birçoğu ölüyor. Fidel de içlerinde 82 kişinin 12’si sağ kalıyor. Fidel de içlerinde, Fidel de içlerinde bir milyon, yüz milyon, bütün bir insanlık olup yıkıyorlar Batista’yı 959’un 10 Ocak’ında. Küba Devrimi, sadece bir gerilla hareketi olarak doğmuş gelişmiyor. 1958 yılında Fidel ve yoldaşları bir genel grev örgütüyorlar ve en nihayetinde Castro ve Che önderliğindeki halk bir ayaklanma ile iktidarı ele geçiriyorlar. Ayaklanma sırasında Castro ve Che yüzbinlerce insanla Havana Meydanı’na yürüyorlar.

Küba Devrimi’nde komutan Che’nin yeri ayrıca ele alınmalı. O, Küba Halkının “arkadaşı” ve giderek yoldaşı ve komutanıdır. Castro, Che’nin örneğinin iyi incelenmesi gerektiğini söylüyor. Küba Halkının onun kişiliğinde en yüce enternasyonal duyguları, adanmışlığı, cesareti, çalışkanlığı bulunduğunu söylüyor, her iş için gönüllü olmasını ve en zor görevler için ileri atılmasını örnek gösteriyor. Ernesto Che Guevara,

Kübalı devrimcilerle Latin Amerika’yı gezmek ve tıbbi araştırmalar için çıktığı motosiklet gezisi sırasında tanışıyor. Zaten bu yolculuk sırasında Küba Halkını yakından tanıyor ve onların “Che”si oluyor. Bu yakınlaşma giderek bağlılığa ve onlar için çok sevdiği mesleğinden vazgeçip bir gerilla olarak mücadeleye dönüştürecektir. Tüm yaşamı boyunca onda Küba Halkının ayrı yeri oluyor ama bütün halkların Che’sidir. Devrimden bir müddet sonra dünyanın başka ülkelerinde devrimlere önderlik edebilmek için Küba’dan ayrılıyor ama bu ayrılık sonsuz dek bir bileşme anlamı taşıyor. İnsanlık belki de Marx, Engels yoldaşlığının bir benzerini yıllar sonra Fidel, Che yoldaşlığında buluyor.

Küba Devrimi, Batista’nın dolayısıyla ABD’nin Küba’daki egemenliğine son verdi. Birçok çevre tarafından Küba Devrimi sadece bu yönüyle anılmak isteniyor. Küba salt anti-emperyalist devrime indirgenmeye çalışılıyor. Küba’da gerçekleşen toplumsal devrim görmezden geliyor. Küba’nın bugün tek başına tüm emperyalist-kapitalist sisteme kafa tutuyor oluşu, sosyalizmde ısrarcı olması bu çevrelerin işini zorlaştırıyor ama oportünizmin bel kemiği olmadığı için sessizce, geçmişte Küba ve onun önderliği için söylediklerini yumuşatarak kısa yoldan bir U dönüşü yapmayı planlıyorlar. Geçmişte Küba’ya “Sovyet sosyal-emperyalizminin uydusu” diyen çevreler şimdi hiçbir şey olmamışçasına Küba’yı sahiplenmeye çalışıyorlar. Elbette Küba’nın olabildiğince çok çevre tarafından sahiplenmesinden yanayız ama geçmişte Küba’ya küfredenlerin, bu U dönüşünü yaparken samimi bir öz-eleştiri vermeleri gerekmez mi? Yine aynı şekilde geçmişte Küba’ya “goşist” eleştirisi yapanların bugün Küba’nın en sıkı dostları durumuna gelme çabalarında ikiyüzlüce bir tavır yok mudur? Küba’da devrimin olmasında silahlı mücadelenin oynadığı rol görmezlikten gelinerek Küba savunulabilir mi? Açık ki, bugün Küba savunulmadan sosyalizm savunulamaz. Her kim ki, sosyalizmden bahsetmek istiyorsa Küba’dan bahsetmek zorundadır. “Yalansız hürriyetin eli”ni tutmak isteyenler önce kendi ellerini kirden pastan temizlemelidir. Ve Castro’nun söylediği şu sözleri kendilerine uyarlamalıdır: “Devrim için savaşmaya komünist denmez.”

Küba Devrimi 46. yılına giriyor. Dünya emperyalizmi Küba örneğini yokedebilmek, yüzyılımızın komünü ortadan kaldırmak için canla-başla uğraşılıyor. Bugün Küba’yı savunmak, insanlığı, insanlığın gelecek ümitlerini savunmak demektir. Küba’yı savunmak üzerinde yaşadığımız topraklarda devrim için savaşmak, sosyalizmi kurmak demektir. □

PAZARTESİ EYLEMLERİ

Almanya’da “Pazartesi Eylemleri” denilen kitlesel periyodik gösteriler ve gösteriye konu olan Ajanda 2010 ve bunun bir paketi olarak Hartz 4, buranın en

öndeki gündemi. Hartz 4 denilen bu saldırı, Almanya’da yeni doğmuş çocuktan, ölmekte olan emeklisine kadar herkesi ilgilendiriyor. Dünyanın sosyal haklar anlamında “en ileri” ülkesi olan burada, bu hakları finanse edebilecek durumda değiller. Örneğin geçen yıl emekli sandığında maaş ödemeleri için 1 cent bile kalmadığı açıklanmıştı. Ve aradan geçen süre boyunca da sosyal hakların finansmanları alanında tüm kasaların topu attığından dem vuruldu. Ve bu yılın başından beri de bu gösterilere konu olan “reform paketleri” açılmaya başlandı.

Almanya’da çalışan biri işsiz kaldığında, aldığı maaşın 2/3’ü işsizlik parası olarak alabiliyordu. Çalışmayanlar ise ev kiralarnın dışında 250 Euro sosyal yardım alıyorlardı. Sağlık ise ücretsizdi. (Şimdi ise üç ayda bir doktor için 10 Euro ve aldığın her ilaç için 5 Euro ödeniyor). Şimdi tümü ortadan kaldırılıyor.

İşsiz (fazla) kalanlara yardım kesiliyor, sosyal yardım akıl almaz şartlara bağlanarak hepten kesiliyor. Yasanın içerdiği birçok madde ile de, çalışmayan göçmenlerin burada kalması hemen hemen imkansız hale geliyor. Daha şimdiden bu yardımları alamamayı sağlayan formlar doldurulması için dağıtılıyor. Buraya, giysilerine kadar sahip olduğun her şeyi bildirmen gerekiyor. Bunun kontrolünü yapmak içinse, daha şimdiden, habersiz eve baskınları başladı. Bu birkaç istisna değil, hemen hemen her eve yapılıyor. Yaptığın en ufak bir harcama dahi kontrol altına alınıyor... İşte, yasanın içerdiği şeylerin özü, özetiyle böyle diyebiliriz.

Alman sermayesi, ülkesindeki sınıfsal ayrışmayı perdeleyen sosyal hakları alarak, savaşı kendi içine sokmayı göze alabilecek kadar dünya krizinin içinde. Hep söylenen ve ezberimize yerleşecek denli bildiğimiz söz vardır ya, “emperyalist ülkeler bağımlı ülkelerden aldıkları artı-değerin bir bölümünü, kendi halklarını satın almak için sus payı yaparlar”, artık bunun imkansızlığı yaşanıyor. Keza bunu cumhurbaşkanları, “*halkımız artık gelir farklılıklarına hatta aradaki uçurumlara kendilerini alıştırsınlar*” diyerek itiraf ediyor.

Almanya’daki yaşam öylesine bir şekilde, bu saldırının hedefi olan haklar üzerine oturmuş ki saldırı, refleks olarak böylesi periyodik ve yığınsal bir hareketi doğurdu. Bizce de burada, ayakları yere basan yığınsal bir hareketin oluşmasına ancak böylesi bir şey vesile olabilirdi. Çünkü dünyanın en devletçi halkı, artık açıktan sistemiyle karşı karşıya. Bu saldırının birkaç yılda yaşatacağı pratik, daha da sağlam bir yığınsal hareket

yaratacaktır. Ki, yaşanan saldırının emperyalizmin dünya krizinin bir parçası olduğu ve bunun Almanya’nın içine vuran ilk dalgası olduğu da düşünülürse, abartılı bir yaklaşım olmaz bu. Alman sermayesi de bu durumu dillendiriyor zaten. İki taraftan çıkışsız olduklarını; Schröder bir yandan, “*diyalog çağırısı*” yaparken ve bir yandan da “*sosyal devleti reforme edemezsek koruyamayız*” diyerek belirtiyor. Sermaye için iki ucu keskin kılıç...

“Pazartesi Gösterileri”nin “bugünkü” durumuysa şöyle: Eylemler ilk önce birçok örgütün katılımıyla gerçekleştiriliyordu. Ama yavaş yavaş işin rengi belli olmaya, yani iki taraf için de varlık-yokluk sorunu olmaya başladığı için, şu an sadece iki örgüt tarafından devam ettiriliyor. Burjuva sendikalar, eylemlerin “sol örgütlerin” etkisine girdiği için ara verdiklerini açıkladılar. Bu tavra, bir hafta sonra genel de uymaya başladı. Şu an sadece iki örgüt tarafından devam ettiriliyor. Eylemin kendi gelişimi de, sol örgütlerde devrimci bir ayrışmayı besliyor.

Önümüzdeki süreçte Opel’in 10 bin işçiyi işten atacağı biliniyor. Herkes, bunun yaratacağı sonuçları konuşuyor. Daha işten atılmadan eylemler başladı bile.

Sadece Almanya üzerine konuştuk. Ama aynı durumu yaşayan Hollanda da ısınıyor. Diğer Avrupa ülkelerinin durumunu da düşünürsek, Avrupa’da bir hayaletin dolaştığı daha iyi anlaşılıyor: “*Komünizm hayaleti*”. Ama işte burada eksik olan, bu “hayaletin” güç örgütü.

Avrupa’daki komünist partiler öylesine düzen içine çekilmiş ki, onlara daha ilk bakışta, “bunlardan devrimci bir çıkış gerçekleşmez” denilebilir. Acaba şu cümle hangi hareketin merkez yayınında yer alabilir: “*Doğu Almanya demokratik hareketi tekrar birleşmeyi mücadeleleriyle kazanmışlardır ve Almanya’nın geniş halk kitleleri bölünmüşlüğü aşılmaması katiben doğru bulmaktadır*”. “Bu ruhla 1989 yılında, o zamanın Pazartesi Gösterileri Hareketi, nefret edilen Honecker ve dostlarının rejimini devirmişlerdir!” Bu, buranın en kitlesel komünist partisinin yayınında yer alıyor. Ki cümle baştan aşağı yalan. Demokratik Almanya’da şu an söylenen tek bir şey var: “*Duvarı yeniden yapın, ama bu sefer iki kat daha kalın ve iki kat daha yüksek...*” İşte bu yüzden herkes, devrimci çıkışı bu yılların sözde komünist partilerinden daha çok, kendilerine anti-faşist diyen ve kendilerini sınırlandırmayan hareketlerden bekliyorlar. Pratik de bu yönde geliyor zaten...

**Y.E.Mücadele Birliği Okurları/
Almanya**

PRATİK ÇALIŞMANIN ÖRGÜTLENMESİ

Devrime somut yaklaşım, kendisini pratik çalışmalarda göstermek zorundadır. Artık her kim ki devrimden bahsediyor, aynı zamanda onun için pratik çalışmanın nasıl örgütleneceğinden de bahsetmelidir. Düşünmek ve yapmak arasındaki açığı artık iradi müdahaleyle kapatılmak zorundadır.

Pratik çalışmaların örgütlenmesi konusunda birçok sorunla karşılaşırız karşılaşacağız da. Hiçbir şey yapmayarak ya da çok şey yapıyormuş gibi görünmektense bu “sorunlar”la uğraşmak yeğlenir elbette. Hiç değilse işleyen demirin pas tutmayacağını bildiğimiz için kendimizi tomandan geçirme konusunda ikircikli davranmayız. Eğer devrim dünyanın en pratik işiyse, ki öyledir, devrime önderlik iddiasına sahip olanların buna uygun davranması gerekir. Tüm çalışmaların devrimin pratik örgütlenmesine göre ele alınması, tüm pratik faaliyetlerde devrim sorununun başa konması hayati önemdedir. Devrim dönemlerinde kimin ne söylediğinden çok ne yaptığına bakılır. Pratikte hiçbir varlık göstermeyenlerin en üst perdeden ahkam kesmelerine kimse itibar etmez. Yığınlar ancak gözleriyle gördüklerine, elle tutulur, dişe dokunur bir şeyler yapanlara itibar ederler. Burada ne kendi durumumuzun abartılması ne de varolanın görülmemesi, çabaların hiçe sayılması bize bir yarar sağlar. Tam anlamıyla bu konuda da somut durumun somut bir tahlilini yapmalı, bütünü kendi gelişmesi içinde görebilmeliyiz. Bugün elbette kolektif olarak çeşitli eksiklik ve fazlalıklarımız vardır ve diyalektik gelişim sürdüğü sürece olmaya da devam edecektir. Ancak aklımızdan biran olsun çıkarmamız gereken şey tarih treninin hiç kimseyi beklemeyeceği, istasyonları hızla geçip gideceğidir. Eğer onun geçişini çaresizce izlemek istemiyorsak ellerimizi kavuşturup beklemememiz gerekiyor.

Çoğu zaman bizim elimizi kolumuzu bağlayan, formel bir mantık içinde düşünüyor olmamız oluyor. Her şeyi kalıplar içine oturtmaya çalışmak, belirlenmiş görev ve sorumlulukların dışına çıkmaya cüret edememek, işbölümünü mekanik algılamak bizi olumsuz sonuçlara götürüyor. Yaşamı durağan algılayanlar, ona gerekli müdahalelerde bulunmaktan korkarlar. Hata yaparım korkusuyla alışılmışın dışına çıkmak istemeyenler bir müddet sonra memur zihniyetine kapıldıklarının farkına bile varmayabilirler. Herkes kendi işini yaptığını düşüncecek olursa örgütlü düşünme yerini kişilerin bir işi ne kadar yapıp yapamadıklarına döndürür ki, tarihin defterinde buna ayrılan yer sanıldığı kadar çok değildir. Aslolan kolektifin yaptıkları ve yapmadıklarıdır. Kişiler bu çerçevede sorumluluk duymalıdır. Örgütlü düşünmek nerede neyin aksadığını, bunu gidermek

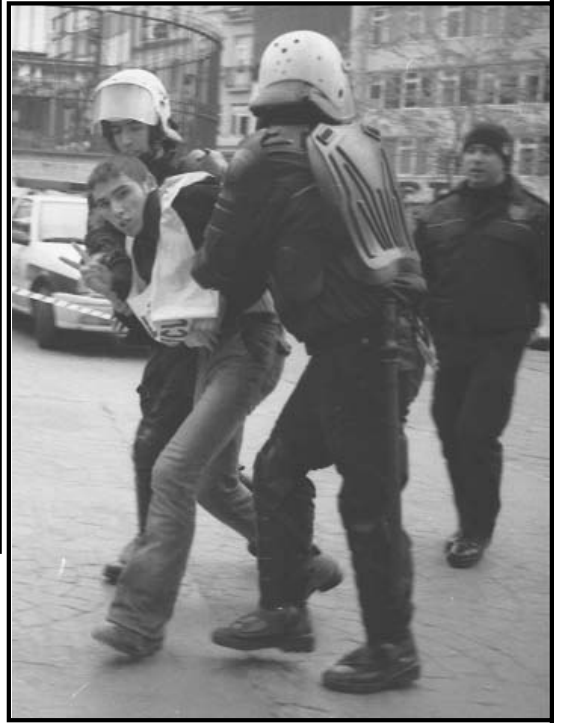
için ne yapmak gerektiğini her birimizin bunun için neler yapabileceğimizi düşünmektir. Örgütlü düşünmek, her birimizin yeteneklerinin nelere elverdiğini görmek, sadece kadroların değil çevremizde olan insanları da harekete geçirmektir. Atıl konumda olan birçok insanı, yetenekleri ölçüsünde değerlendirmeyi bilmek, olanakları araştırmak varolana yenilerini eklemek demektir. Örgütlü düşünmek, sorunlara bütünlüklü bakabilmek kolektife ilişkin her şeyi kendi sorunu olarak görebilmek demektir. Kolektifi kendi dışında değil, içinde hissetmektir. “Parti benim, devrim benim” diyebilmektir. Ancak böyle düşünen bir insan bütünü tüm gelişimi ile ilgilenir. Ancak böyle düşünen bir insan, sorunların çözümü için kafa yorar; yaratıcı bir çalışma için istek duyabilir. “Armut piş-ağzıma düş” diyenler, her şeyi hazır bulmaya alışanlar için bu biraz sıkıntılı bir iştir. Sorunu ve çözümü kendi dışına havale edenlerin tarihin yapıcısı olması beklenemez.

Treni kaçırmak istemeyen hiç kimse olduğu yere çakılı kalmamalıdır. Olayların son derece hızlı seyrettiği devrimci durum koşullarında bu bir devrimci için ölüm demektir. Gelişmelere müdahil olamayan yalnızca izleyici konumunda kalmayı yeğleyen birinin “dünyayı değiştirme eylemi”nde bir yerinin olamayacağı açıktır. Devrimci dönemlerde pasif bir tutum sergilemeyi tercih edenler kabuklarını kıramaz ve o kabuğun içinde körelir giderler. Bunu engellemenin yolu insanın kendini aşma mücadelesini sürekli hale getirmesidir. Kişiler için geçerli olan bu durum örgütlet içinde geçerlidir. Bunu ne pahasına olursa olsun başarmasıdır.

İtalyan Komünist Partisi, 1919 yılında İtalya'nın Torino kentinde işçiler genel greve gidip fabrikaları işgal ettiğinde, tüm yayın faaliyetleri de dahil tüm kurumsal faaliyetlerini durdurup, tüm kadrosuyla işgale katılıyor. Barikatlar ve işgal sona erdiğinde, ara verilen yayın faaliyeti, daha da güçlenmiş olarak yeniden başlıyor. Böyle yapmakla onlar elbette riski göze almış oluyorlar; ama ayaklanma ve devrim dönemlerinde büyük toplumsal olaylara seyirci kalmak, devrimci bir partinin ölümü anlamına geliyor. Çeşitli gerekçeler üretilerek -ki en çok bilineni “insan yok” ya da “yeterli sayıda insan yok”tur- yapılması gereken bir işin yapılmaması, nereden bakılırsa bakılsın Oblomovluktur. Oblomovluğun en önemli belirtilerinden biri, düşünüp yapmamaktır. Oysa O, ne parlak fikirlere sahiptir! Oysa O, her şeyi nasıl da ince ince düşünmüştür! Oblomovluğu aşmanın, ruh halini üzerimizden atmanın yolu, akla gelenin hemen yapılması, asla ertelenmemesidir. Hemen ilk elden yapılacak olanların belirlenmesi, bunların önem sırasına konulup öncelikli olarak yapılacakların seçilmesi ve yapılmaya başlanması, girilip görülmesi Oblomovluğun panzehiridir.

İnisiyatifli olmak, bir yerde oluşmuş bir boşluğu hiç kimse söylemeden doldurmak, aleme duyurmaya gerek duymadan mütevazice çalışmak, sorumluluklarının bilincinde olmak Oblomovluk gibi bir hastalığın bünyeye sızmasını engeller. Çalışmalarda disiplin ve titizlik, yapılan her işin, en küçüğünden en büyüğüne büyük bir özenle yapılması; özellikle öz disiplinin gelişmesi bir kolektif açısından hayati önemdedir. Kadroların öz-disipline sahip olmaları, disiplini içselleştirmeleri ancak kafanın devrime yoğunlaştırılmasıyla mümkün olabilir. Deniz

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTTURMAYACAĞIZ

19 Aralık 2000... Bir gece vakti geldiler; bir çakal sürüsü gibi kana susamıştılar. Karşılarında sadece ve sadece bedenleriyle ve devrime olan inançlarıyla tutsaklar.

4 gün, 4 gece... ellerinde çağın en ileri teknolojik silahları, bombalarıyla yani “ümidin, akarsuyun, meyve çağında ağacın, serpilip gelişen hayatın düşmanları. Dimdik başlarıyla tutsaklar, 4gün 4 gece... kurşun yağmuru, gaz bombaları, yangın bombaları altında direndiler...

Ölümsüzleşen yoldaşlarının gözlerini kapatarak, yakılan yoldaşlarının kokularını duyarak savaştı devrimci tutsaklar.

19 Aralık katliamının ardından 4 yıl geçti. Televizyonlara, radyolara, gazetelere uyguladığı sansür ile katliamın unutulacağını düşünen devlete karşı, üzerinde yaşadığımız topraklarda başı dimdik devrimcilerin her zaman olacağını bir kez daha gösterdik.

19 Aralık katliamını unutturmayacağımızı, devrimci tutsakların yalnız olmadığını göstermek ve katliamı protesto etmek için DETAK olarak, 19 Aralık Pazar saat 12.00’da Taksim’de, Galatasaray Lisesi önündeydik. Üzerinde “Ölüm Orucu Sürüyor”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” yazılı önlüklerimizi giyerek ve “19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız-DETAK” yazılı pankartımızı açarak eyleme başladık. Aynı anda, katliamda “Kahraman Türk ordusu etrafınız sarıldı. Teslim olun” çağrısında bulunan ve daha sonra kasıgından aldığı kurşunla ölümsüzleşen Murat Ördekçi’ yoldaşımızın fotoğraflarını ve kızıl bayraklarımızı yükselttik. Ve basın açık-

laması metnini okuduk:

“19 Aralık 2000 tarihinde aynı anda 20 cezaevinde yapılan, adına i-kiyüzlüce ‘Hayata Dönüş’ denilen o-পরায়ণ্ডা 28 devrimci tutsak katle-dildi. 19 Aralık katliamı, zindanlarda gerçekleştirilen en vahşi katliamlar-dan biri olarak geçti tarihe(...) Ceza-evi önlerine yüzlerce ceset torbası ta-şıyan katiller sürüsünün bekledikleri rakama ulaşamamaktan duydukları üzüntüyü okuduk yüzlerinde. Döktük-leri kan, diri diri yaktıkları insanlar, onların kana susamışlığını gidermeye yetmemiştir.” Okuduğumuz basın a-çıklamasının ardından, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ö-lüm Orucu Sürüyor Sürece Zafere Kadar”, “19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız” sloganlarımızla Taksim Meydanı’na yürümeye başladık.

Kısa bir süre sonra önümüzü kesen çevik kuvvet amiri bizi durdurmaya çalıştı. Uzlaşmaz tavrımıza karşılık, lise önünde bulunan çevik kuvveti bizi gözaltına almaları için yönlendirdi. Üzerimize vahşice saldıran çevik kuvvet birbirimize kenetlendiğimiz için bizi göz altına alabilmek için uzun süre çabaladı. Polis saldırısına sloganlarımızla karşılık verdik:

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR! ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri)

“Onur Ölümden Güçlüdür”

12 Aralık 2004 Pazar günü, İkitelli A-yışığı Sanat Merkezi'nde “Zindanlar ve 19 Aralık Katliamı” konulu bir panel düzenlendi. Panele konuşmacı olarak Yılmaz Ekşi, Nuran Güvenilir ve Sakine Sürücü katıldı.

Katliamda ölümsüzleşen zindan savaşçıları ve tüm devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşunun ardından sözü alan Yılmaz Ekşi, egemen sınıfın en önemli egemenlik araçlarından biri olan zindanlarda gerçekleştirdiği katliamların temel nedeninin tüm bir toplumu baskı altına almak, sindirmek, korku salarak susturmak olduğunu söyledi. Yapısal bir krizin içinde sarsılan burjuvazinin çıkışsız ve çaresiz olduğunu, egemenliğini devam ettirebilmek için esas olarak “zor” yöntemlerine başvurmak zorunda kaldığını söyleyen Ekşi,

“*Burjuvazi, emekçi sınıflara sus payı verip onları susturacak, uysal köleler haline getirecek ekonomik, politik güçten yoksundur. Geriye bir tek, egemenlik aracı, askeri güç kalıyor. Ve burjuvazi esas olarak buna başvuruyor. Yani yönetmiyor, savaşıyor*” diyerek 19 Aralık 2000 tarihinin Türkiye ve Kürdistan devriminde yeni bir milat olduğunu söyledi. Bu miladın sınıflar savaşında yeni bir evreye girildiğine işaret ettiğini; “sıçramalı çöküş” sürecinin içindeki emperyalist-kapitalist sistemin “topyekün savaş” konseptiyle karşı-devrimci saldırıları başlattığını, bunun için de ilk önce işçi-emekçilerin öncüleri, yol göstericileri devrimci tutsakların teslim alınmasını hedeflediğini söyledi. 20 zindanda birden aynı anda gerçekleştirilen ve bütün dünyaya izlettirilen bu katliam, devletin “toplumsal işkence”ye dönüştürdüğünü belirten Ekşi; “*4 gün süren Zindan Savaşlarında, devrimci tutsakla, ‘Onur Ölümden Güçlüdür’ diyerek boyun eğmediler ve tüm işçi-emekçi sınıflara devrimci iradenin asla teslim alınmayacağını gösterdiler*” diyerek, işçi sınıfını ve tüm ezilenleri, öncülerine sahip çıkmaya çağırırdı.

19 Aralık katliamında Ümraniye Zindanında bulunan Nuran Güvenilir ise konuşmasında, işbirlikçi sermaye sınıfının emperyalizmle tam bir işbirliği içinde ger-

çekleştirdiği saldırılarının asıl hedefinin devrimimizin önünü kesmeye yönelik olduğunu söyledi. 90’lardan itibaren yükselen devrimci iç savaşın tüm sermaye sınıfını devrim korkusuyla yatıp-kalkmaya ve her ne pahasına olursa olsun bu devrimin boğulması doğrultusunda hareket etmeye ittiğini söyleyen Güvenilir, zindan saldırılarının da bu korkunun en büyük nedenlerinden biri olduğunu belirtti. Devrim mücadelesi tarihimizin zindanlarda gerçekleştirilen katliam örnekleriyle dolu olduğunu, sınıflar savaşının en keskin dönemlerinde tüm toplumu baskı altına almanın yolunun zindanlar üzerinden uygulamaya sokulan politikalarla hayata geçirilmeye çalışıldığını belirterek konuşmasını şöyle sürdürdü: “*Sermaye sınıfı kendi varlığını devam ettirebilmek için ne azgın terörünü uygulamaktan ne de en vahşi katliamları gerçekleştirmekten çekinmiştir. Ölüm-kalım noktasına ulaşmış sınıflar mücadelesinde 19 Aralık zindan saldırılarıyla tüm topluma verilmek istenen mesaj, açıktan bir ‘savaş’ çağrısıydı. Zindanlardaki devrimci tutsakların bu çağrıya cevabı savaşa karşı-savaş olmuş ve dört gün boyunca en eşitsiz koşullarda sürdürülen bu savaşta, devrimci irade teslim alınmamıştır. Ellerinde bulundukları tek silahları bilinçleri ve yürekleriyle savaşı sonuna kadar sürdüren ve asla teslim olmayacaklarını haykıran devrimci tutsaklar, devrimimize olan inançlarıyla, güvenleriyle; devrim cephesinin bu en önemli mevzisinden işçi-emekçilerin mücadelesine güç ve moral katmaya devam etmişlerdir.*” Sermaye sınıfı, devrimin öncü güçlerini devrimden koparmak, ideolojik olarak teslim almak ve tüm toplumdan soyutlamak için F Tipi zindanlara doldurduğunu ve her türlü baskı ve işkence yöntemlerini sürdürmeye devam ettiğini; teslim alamadığı devrimci tutsaklar üzerinden yeni saldırı planlarını hayata geçirmeye çalışıldığını söyleyen Güvenilir, “*şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonrada devrimci tutsaklar hiçbir yaptırıma, hiçbir uygulamaya boyun eğmeyecek zindan cephesinden devrimci savaşımını büyütmeye devam edeceklerdir*”

dedi. Onlara bu mücadelesine sahip çıkmanın, emekçi sınıfların kendi geleceklerine sahip çıkmak olduğunu ve bu geleceği yaratmak isteyen ezilen-sömürülen sınıfların “zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleştirilmelen” zafer yüzü görmeyeceğini belirtti .

Son olarak söz alan, Ölüm Orucu Eylemi’nde ölümsüzleşen Sibel Sürücü’nün annesi Sakine Sürücü ise devletin, cezaevlerine tutsakları katletmek amacıyla girdiğini ve bu katliamı da TV’lerden canlı yayınlayarak tüm topluma izlettirdiğini söyledi. Devrimci tutsakların yakınları olarak cezaevlerinin yakınlarına bile yaklaştırılmadıklarını, çocuklarının akıbetinin ne olduğunu bile ancak üç gün sonra öğrenebildiğini, hücrelere götürüldükten sonra tüm tutsakları Ölüm Orucu Eylemi’ne başladığını söyledi. Her zaman çocuklarının yanında olduğunu ve bütün devrimcileri kendi çocuğu gibi gördüğünü söyleyen anamız; “*kızım Sibel Sürücü Ölüm Orucu Eylemi’ne başladığında elbette çok üzülüm ama onların kendi bedenlerini ölüme yatırmaktan başka hiçbir seçeneklerinin kalmadığını biliyordum. O, herkesin insanca bir yaşam sürdürmesi için kendi hayatını feda etti. Onunla hep gurur duydum ve duymaya devam ediyorum.*” Onların bu haklı mücadelesine sahip çıkılması gerektiğini söyleyen anamız, “*artık yokluk içinde, yoksulluk içinde, yaşamak istemiyorsak bu düzenin böyle gitmesini istemiyorsak çocuklarımıza sahip çıkmalıyız, mücadele etmeliyiz*” diyerek sözlerini bitirdi.

Daha sonra soru-cevap biçiminde geçen panel, şiir okumalarıyla ve sohbetlerle devam etti. Birlikte söylenen türkülerle etkinliğimiz sona erdi.

“Ölüm Orucuna Katılan Kişilerle Çalıştığım Hastanede Tanıştım. Hepsi Değerli, Güzel İnsanlardı”

Ölüm Orucu Eylemini sürdürürken cezaevinden tahliye edilen devrimci tutsakların dışarıda tedavi edilmesinde emeği geçen birdoktorla yaptığımız söyleşi yayınlıyoruz:

Y.E.Mücadele Birliği: 19 Aralık 2000 tarihinde “Hayata Dönüş” adı altında cezaevlerine yapılan operasyonda 28 insan öldürüldü. O günlerde neler hissettiniz?

Doktor: “Operasyon” öncesinde zaten her an bir müdahale olabileceği düşünülüyordu için gergin, sıkıntılı bir bekleme vardı. Yine de televizyonda haberi ilk duyduğumda dehşet verici bir film izliyor olduğumu zannettim. Olanların gerçekliğine inanmak zor geliyordu. İnsanların göz göre göre öldürülmesi akıl alır bir şey değil. Üstelik bunun alay edilmesine “Hayata Dönüş” adı altında yapılması da olup bitenlerin yaşattığı gerçek dışılık, saçmalık hissini artırıyordu. Öfke, acı, çaresizlik ve üzüntü birbirine karışmıştı.

Y.E.Mücadele Birliği: Bulduğunuz hastaneye yaralılar getirildi mi? Yaralılarla yeterince ilgilenildiğini düşünüyor musunuz?

Doktor: O dönemde çalışmakta olduğum hastaneye hiç yaralı gelmedi. Sadece kendi isteğiyle Ölüm Orucunu bırakanlar tedavi görmek için başvurdu.

Y.E.Mücadele Birliği: Yaralılarla ilgilenirken dışarıdan herhangi bir müdahaleyle karşılaştınız mı?

Doktor: Dediğim gibi, biz sadece Ölüm Orucu’ndan çıkmış olanların tedavisi ile ilgilenmiştik. Bir müdahaleyle karşılaşmadık. Ama bir kere üç sivil polis servise gelip tedavi görmekte olan bazı hastaların adreslerini öğrenmeye çalıştık. Hemşire hanımlardan hastaların dosyalarını istediklerini haber aldık. Bunun üzerine hasta dosyalarını görmeye hakları olmadığını söyleyip onları uzaklaştırdık.

Y.E.Mücadele Birliği: Yaralılarla ilgilenme konusunda siyasi tercihler rol oynadı mı?

Doktor: Tabi ki hayır.

Y.E.Mücadele Birliği: Ölüm Orucu hala sürüyor. Bugüne kadar bir çok devrimci öldü; bir çoğu sakat kaldı. Bu konuda neler düşünüyorsunuz?

Doktor: Ölüm Orucuna katılan kişilerle çalıştığım hastanede tanıştım. Hepsi değerli, güzel insanlardı. Buldukları durumda mücadelelerinde kullanabilecekleri son araç olarak bedenlerinin kaldığını düşünüyorlardı. Fakat bunca acıya, ölüme, sakat kalmaya rağmen istenenlerin elde edilemediğini, yazık ki bu güzel insanların yaşadıkları acıyla kaldıklarını düşünüyorum. Duyarlı, okuyan, düşünen, kendini geliştirmeye çalışan bu insanların bazılarının ne için mücadele ettiklerini bile unutacak hale gelmiş olmaları, geçmişlerinin ve gelecek-

lerinin silinmiş olması çok acı. Bir çoğunun yarımsız yürüyemediğini, günlük işlerini yapmakta zorlandıklarını görmek çok üzüntü verici. Keşke bunun başka bir yolu olsaydı. Bu güzel insanlar ve yakınları bu acıları çekmemiş olsalardı.

Y.E.Mücadele Birliği: Ölüm Orucundaki hastalarla karşılaştınız, tedavi süreçlerinde buldunuz mu, neler hissettiniz?

Doktor: Karşılaştıklarım Ölüm Orucunu kendi isteğiyle bırakmış, tahliye olmuş ve tedavi için başvurmuş olan insanlardı. Onları tanımak, onlarla zaman geçirmek çok güzeldi. Ölüm orucundan çıkan ilk hastamız geldiğinde yoğun bir tedirginlik yaşamıştım. Bizim için çok yeni bir durumdu. Alıştığımız hasta grubundan farklı, özel bir hasta grubuydu. Dünyada bu durumun tedavisi ile ilgili çok fazla bir bilgi birikimi yoktu. Bu insanlara zarar vermemek, sakat kalmalarını önlemek için nasıl bir tedavi gerekiyordu; hemen araştırmaya başladık. 1996 yılındaki Ölüm Oruçları sonrasındaki tedavi deneyiminden çok yararlandık. Zamanla bir tedavi yöntemi oturdu, faydalı olduğunu, hastaların iyiye gittiğini gördükçe bir rahatlama oldu. Yine de her an bir olumsuzluk olabileceği, kötüleşebilecekleri kaygısını yaşıyordum. Diğer yandan durumlarındaki her düzelmeye büyük bir mutluluk kaynağı oluyordu. Yani aynı anda birçok farklı duygu yaşanıyor, kaygı, mutluluk, üzüntü birbirine karışıyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Bugün bazı doktorların Ölüm Orucundaki insanlara zorla müdahale ettikleri, ölümlere ve sakatlıklara neden oldukları biliniyor. TTB ve diğer sivil toplum kuruluşları bu uygulamayı doğru bulmuyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Doktor: Bu insanlar ölüm orucuna kendi istekleriyle başladılar. Bunu o an son çare olarak görüyorlardı. Bunu ellerinden almaya kimsenin hakkı olmadığını düşünüyorum. Zorla müdahaleyi doğru bulmuyorum. Ama Ölüm Orucu sırasında onları muayene etmek için giden doktorların ne kadar sıkıntı yaşıyor olabileceğini hep düşünmüşümdür. İnsan hayatını kurtarmak için eğitim almışsınız ve önünüzde günden güne eriyip giden, ölüme her an biraz daha yaklaşan bir insan var. Ya öleceğini ya da artık asla eskisi gibi olamayacağını biliyorsunuz, ama durumunun ne olduğunu tespit etmek ve korkunç bir acı yaşamaktan başka hiçbir şey yapamıyorsunuz....

Müdahaleden doğan olumsuz sonuçların bilgisizlikten kaynaklandığını düşünüyorum. Ölüm Oruçları sıra dışı, alışılmamış bir durumdu. Tedavisi konusunda çoğu kişinin yeterli bilgisi yoktu. Hiçbir sağlık çalışanının bilerek insanlara zarar vereceğini zannetmiyorum.

Y.E.Mücadele Birliği: Bu sohbet için size teşekkür ederiz

Emekçi Semtlerinden Biri Olan Sarıgazi’de 19 ARALIK KATLIAMI İLE İLGİLİ AİLE RÖPORTAJI:

Y.E.Mücadele Birliği: 19 Aralık 2000 tarihinde 20’den fazla cezaevinde “Hayata Dönüş Operasyonu” adı altında yapılan ve 28 devrimci tutsağın öldürüldüğü katliama ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Ana: Devlet kendisi açıkladı, 2 senedir bu katliamın hazırlığını yapıyorlardı. Ölüm Oruçları vardı. Biz katliamın bu kadar ağır olabileceğini düşünmüyorduk. Onlar hayata döndürmedi, katlettiler: 4 gün boyunca devrimci tutsaklar direndiler. Kahramanca savaş- tılar, teslim olmadılar.

Y.E.Mücadele Birliği: 19 Aralık katliamı sizce neden yapıldı? Devlet cezaevinde tuttuğu insanları niye katletti?

Ana: Devlet 19 Aralık katliamı ile birlikte tüm devrimci tutsakları F tipine sokmayı hedeflemişti. Üçer kişilik F tiplerine sokmayı planlıyordu. Çünkü koğuş tipi cezaevlerinde tutsaklar paylaşabiliyorlardı, üretebiliyorlardı. İstedikleri zaman tiyatro oynayabiliyor- lardı, futbol oynayabiliyorlardı. Ailelerle görüşte sorun çıkmıyordu. Ama şimdi ise F tipinde tutsaklar psikolojik savaşla iç içeler. “Devrimcilerin beyindeki düşünceleri bu şekilde alabilirim” diye düşünüyordu devlet. Devrimci tutsaklar hiçbir zaman teslim ol- madılar. Hiçbir insan hücrede yaşayamaz, devrimci tutsakları ayakta tutan onların inancı, direncidir. Bizde istemiyoruz evlatlarımız- ın acı çekmesini ama direnmekten başka çare yok. Bir insan 5-10 sene F tipinde kalsa sağlam olarak çıkması çok zor. İnsanlar çok duyarsız. F tiplerini hiç bilmiyorlar. Bir insan kendisini banyoya kilitlesin, ondan sonra kendisini sorgulasın. Biz Büyükelçilikleri dolaştık. Onlara F tiplerini anlattık. Çocuklarımızın durumunu anlattık. Bir an önce F tiplerinin kapatılması gerektiğini anlattık. Onlarda bize F tiplerini bu şekilde bilmediklerini, orada tutsakların hep birlikte spor yapabildiklerini, kitap okuyabildiklerini, bil- diklerini söylediler. F tipinde top sahasının olduğunu söylüyorlar. İyi ama 3 kişi kendileriyle mi oynayacak. Onlar insan yüzüne has- ret.

Y.E.Mücadele Birliği: 19 Aralık 2000 tarihinde neler hissetmişsiniz?

Ana: Benim oğlum Ümraniye cezaevindeydi. Katliam haberini aldık. İlk baktığımız yerler hastanelerdi 4-5 gün boyunca Ümrani- ye Numunenin önündeydik. Hiçbir haber alamıyorduk. Cezaevinin önünden ambulanslar geçiyordu, kendimi onların önüne atıyor- dum. 1 hafta 10 gün sonra listeler belli oldu. Kandıra’ya götürüldüğünü öğrendim. Oğlum tanınmayacak haldeydi. Cezaevlerindeki direnişi tutsaklarla birlikte bende dışarıda yaşadım.

Y.E.Mücadele Birliği: Bugün hala sürmekte olan Ölüm Orucu için ne düşünüyorsunuz?

Ana: Sonuna kadar gidecek, bir kişi kalacak, yada iki kişi kalacak ama sonuna kadar gidecek. Devrimci tutsakların bedenleri di- şında hiçbir silahları yok F tipinde. Direnmekten başka yolları yok. F tipinde inançsız yaşanmaz. Devrimci tutsakları ayakta tutan i- radeleridir. Eğer ki Ölüm Orucu, bırakan siyasetler tarafından hala sürdürülüyor olsaydı bir sonuç doğardı. Eğer bir şey yapılacak- sa sonuna kadar gidilmelidir. Acılara rağmen. Sonuç alıcı bir şeyin olmamasının tek sorumlusu Ölüm Orucunu bırakanlardır. Tek Tip Elbise gündem de o zaman ne yapacaklar. Siyasetler kendilerini sorgulamalı. Ölüm Orucu zafere kadar sürecek.

19 ARALIK KATLIAMI İLE İLGİLİ İSTİKLAL CADDESİ’NDE RÖPORTAJ

Soru: 19 Aralık 2000 tarihinde 20’den fazla cezaevinde “Hayata Dönüş Operasyonu” adı altında yapılan ve 28 devrimci tutsağın öldürüldüğü katliama ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Hem muhalif bir insan olarak hem de Türkiye’de yaşayan bir yurtsever olarak kınamanın ötesinde, lanetlenmesi gereken bir durum. Öncelikle böyle değerlendiriyorum. Hala devrimci bir duruş, dayanışma ya da bu tip olaylar karşısın- da hala direngen ayakta duran devrime inanan bir tavır olması da sevindiricidir. Ama sadece bunu düşündüğünde dahi, la- netlemenin ötesinde eylemlerin bu tavır üzerine şekillenmesi insanı sevindiriyor.

Soru: 19 Aralık katliamı sizce neden yapıldı? Devlet cezaevinde tuttuğu insanları niye katletti?

Cevap: Devlet, düşünsenize, dört duvar arasına almış hala korkuyor. Yani tutsaklar halada korkulacak insanlar, her an pat- layacak potansiyele sahip insanlar. Cezaevine koydular ama orada da hala sistem tarafından korkulacak bir potansiyel ol- malarının bir sonucudur.

Soru: Cezaevlerinde ve dışarıda süren, cezaevlerine destek eylemlerinde 19 Aralık 2000’den bu yana 117 devrimci tutsak ölümsüzleşti, ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Bu bir yaşam şeklidir. Hepsi birer kahraman; bu, yaşamın çok ötesinde bir şey. Bence diğer taraftan gelişen tarih de var. Yani bunlar tarihe birer alternatiftir. Ölüm Orucu sadece kendileri için ya da insanlar için değil bunların ötesinde bir şey; düzene bir başkaldırıdır. Bütün yaşamı kuşatacak bir kimliktir.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde Panel

İşçi, emekçi ve devrimcilere yönelik saldırılarda önemli bir dönemeç olan 19 Aralık katliamını, yaptığımız çalışmalarla gündeme getirmeye ve katliamla amaçlanana bilince çıkarmaya var gücümüzle çalışıyoruz.

İşçi ve emekçilere yapılan saldırılardan bağımsız olmayan tutsaklara yönelik saldırılar her geçen gün boyutlanarak devam ediyor. Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı bunun göstergesi. Bizler de Ayışığı Sanat Merkezi olarak tutsaklara yönelik saldırıları ve 19 Aralık katliamını gündeme taşımak amacıyla "Yeni Ceza İnfaz Yasası ve Zindanlar" konulu bir etkinlik düzenledik.

05.12.2004 Pazar günü gerçekleştirdiğimiz etkinlik saat 14:00'da başladı. Çevik kuvvet polisleri ve sivil polislerin sanat Merkezi etrafında yoğun önlemler aldığı etkinlik, Antep İHD Başkanı Av. Mehmet Şahin ve Mücadele Birliği Platformu'ndan Şafak Gümüşsoy'un panelist olarak katıldığı panelle başladı.

Zindanlarda ölümsüzleşen devrim savaşçıları şahsında bütün devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan panel, Av. Mehmet Şahin'in konuşmasıyla devam etti. Mehmet Şahin, son 20 yılda Türkiye ve Avrupa'daki cezaevi uygulamalarını anlattıktan sonra sözü alan Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi cezaevlerindeki uygulamaların sınıfsal içerikliğini anlattı. Zindandaki devrimcilerin bizlerden birileri olduğunu ve işçi-emekçilerin devrim ve iktidar mücadelesine katıldıkları için tutsak düşüklerini anlatan Gümüşsoy, tutsaklara yönelik saldırılarla işçi-emekçilere yönelik saldırıların birbirinden bağımsız olmadığını aktardı.

Panelin ikinci bölümünde konuşmasına devam eden Av. Mehmet Şahin Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın neler getireceğini anlatarak, sessiz kalmanın bile suç sayılabileceği bu yasa; Hitler, Mussolini faşizmini dahi geride bırakan bir yasa olarak değerlendirdi. Ve yeniden konuşmasını sürdüren Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi günümüzde cezaevlerinin durumunu, 19 Aralık katliamını, bu katliamla asıl hedeflenen işçi ve emekçilerin mücadelesinin öncülerini şahsında bastırılma girişimi olarak değerlendirdi ve herkesi tutsakları sahiplenmeye, birlikte mücadele etmeye çağırdı.

Panelin ardından sahne alan Antep Ayışığı Müzik Grubu, seslendirdiği türkülerle, marşlarla dinleyenlerin beğenisini topladı.

Bugüne kadar işçilerin, emekçilerin, tutsakların kültür-sanat cephesinden sesi olduk. Aysun Bozdoğan'lardan devraldığımız bayrağı zafere kadar taşıyacağız.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

ZİNDANLARDA DİRENENLER BİZİM SESİMİZDİR!

19 Aralık 2000, faşist devletin, insanlık değerlerini ilke edinen tutsak devrimcilere tecridi dayatarak, onları pasifize edip etkisiz hale getirmek amacıyla başlattığı saldırının tarihidir. 19 Aralık 2000'de ve şu ana kadar süren dünyadaki en uzun süreli Ölüm Orucu eyleminde 117 devrimci hayatını yitirip insanlığın kurtuluş mücadelesinde ölümsüzleşti.

Bu vahşi saldırılar ne ilkti, ne de son. 1980 faşist askeri cunta döneminde Diyarbakır'ı, Metris'i, Mamak'ı hatırlayın. Amaç hep aynıydı. Devrimcileri halktan ve birbirlerinden yalıtarak iradelerini kırmak... Emperyalistlerin ve uşaklarının insanlığı köleleştirme yolundaki hedeflerinin karşısında oluşturulan insani değerler üzerine kurulu devrimci cepheyi yok etmek.

Ama her defasında olduğu gibi başarılı olamadılar. Zindanlardaki emsalsiz, ölümüne direniş, onları hayal kırıklığına uğrattı. Ne içerisi, ne de dışarı teslim alınamamıştı. Yaşananlar, emperyalist e-fendileri ABD'nin Vietnam'da ve Irak'ta uğradığının bir benzeriydi.

Bu bozgunun üstü kapatılmıyordu. Bundan dolayıdır ki, 4 yıldır süren dünyanın en uzun süreli Ölüm Orucu eylemini yok saymak, sessizlik duvarıyla çevrelemek, devletin şu andaki en büyük çabalarından biri. Biz duymayalım istiyorlar. Yürekerimizi savaşanların yüreklerinin yanına katmamızı engellemeye çalışıyorlar. Bunda da başrol faşist devletin propaganda araçlarından biri olan basına düşüyor. Bir kedinin ağaçta mahsur kalışını dakikalarca ekrana getiren görsel medya, yaşanan vahşetlerin üzerini örtmeye çalışıyor. Bir mankenin saç rengi için sütunlar ayıran yazılı basın; sokaklarda coplanan, sürüklenen anaları, gözaltında işkence gören gençleri, haksız yere tutuklanan onlarca insanı görmezden geliyor.

Bir taraftan da ordu ve polisle, kitleleri ayağa kaldırmaya çalışan tutsak yakınları ve devrimci güçlerin eylemlerini şiddetle bastırıp üstünü örtmeye çalışıyorlar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar insanlık onuruyla, insanca yaşamayı hedef edinenleri susturamayacaklar. SUSMAYACAĞIZ.

Biz Emek Kültür Merkezi emekçileri, üyeleri ve bu demeye emeğini katanlar olarak, zindanlarda direnenleri sonuna kadar destekliyoruz. Ölüm Orucularında bedenini açığa yatan canlarımızın yanındayız. Onların sesini duyuyoruz ve bulunduğu yerde duyuruyoruz. Onların sesini duyuyoruz ve bulunduğu yerde duyuruyoruz.

Yürekerimiz hep onlarla birlikte....

Emek Kültür Merkezi/ALMANYA

ANTEP'TE 19 ARALIK EYLEMİ

19 Aralık 2000 tarihinde cezaevlerine yapılan katliamları unutmadığımızı ve devrimci öncülerimize sahip çıkacağımızı göstermek amacıyla Antep Karagöz Caddesi'nde bir eylem yaptık.

Karagöz Caddesi'nde toplanan eylemcileri yıldırım amacıyla tüm caddeleri kaplayan polislerle rağmen Mücadele Birliği Platformu, ESP ve HÖC'ün bir araya gelerek oluşturdukları ortak platform, 19 Aralık Pazar günü saat 12:30'da bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptı. Yürüyüş ve basın açıklamasına yaklaşık 50 kişi katıldı. Karagöz Caddesi'nden başlayan yürüyüşte "19 Aralık'ı Unutmadık, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Şehit Na Mırın", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrim Savaşçıları Teslim Alınmaz", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı. Eylem adliyenin önündeki meydana Mücadele Birliği Temsilcisi arkadaşın okuduğu basın açıklamasıyla son buldu. Pankartta "19 Aralık'ı Unutmadık ESP-HÖC Mücadele Birliği" yazıyordu. Mücadele Birliği olarak "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor" ve "Tutsaklar Özgürleşmeden İşçi Emekçiler Özgürleşemez" dövizlerimizi taşıdık. Çok yoğun çevik ve sivil polis ablukası olan eylem, olaysız sona erdi.

Mücadele Birliği Platformu/Antep

GAZİ AYIŞIĞI'NDAN "19 ARALIK ve ÖLÜM ORUCU" PANELİ

19 Aralık 2000 tarihinde 20 den fazla cezaevinde gerçekleşen katliamda 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti, yüzlerce de yaralandı. Devrimci tutsakları F Tipi zindanlara kapatmak amacıyla yapılan bu katliama karşı, başlatılan Ölüm Orucu eylemi ise hala sürüyor.

19 Aralık katliamıyla yapılmak istenenleri ve Ölüm Orucu eylemini insanlara anlatmak için Gazi Ayışığı'nda bir panel gerçekleşti. 12 Aralık günü yapılan panel, katliamda ölümsüzleşen devrimci tutsaklar ve sınıflar mücadelesinde hayatını feda eden tüm insanlar için saygı duruşu ile başladı. Katliamla ilgili hazırlanan bir slayt gösterimi yapıldı. Slayt gösterimi ile

birlikte şiirler okundu. Slaytın bitiminden sonra, katliamda Çanakkale cezaevinde bulunan ve sağ koluna gelen bir tüfek bombasıyla kolunu kaybeden Vefa Serdar konuşma yaptı. 19 Aralık'ta Çanakkale zindanında yaşadıklarını anlatan Serdar, cezaevlerinde devrimci tutsakların büyük bir direniş sergilediklerini belirtti. Katliamın asıl olarak dışarıda büyüyen devrimin önünü kesmek için yapıldığını söyledi. Ayrıca "Yarın, gerekli duyarlılık gösterilmezse, cezaevlerinde insanlar öldürülmeye devam edilecek" dedi. Vefa Serdar, devletin 19 Aralık katliamıyla sadece devrimci tutsaklara değil, tüm halka gözdağı vermek istediğini, devrimci tutsaklar özgürleştirilmeden işçi ve emekçilerin özgürleşemeyeceğini söyledi. Ayrıca son dönemde gündemde olan Yeni Ceza Yasası'nın ise yürürlüğe girmesiyle birlikte devrimci tutsakları daha kapsamlı saldırıların beklediği belirtildi. Buna karşı işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin dışarıdan karşı koyuş sergilemeleri gerektiğini söyledi. Panelde F tiplerinin mimarisi konusunda sorulan bir soruya ise; F tiplerinin bencilliği yaratmak, tutsakların psikolojisini bozmak ve devrimci mücadeleden koparmak amaçlı inşa edildiği, ancak eğer bir devrimci beynini örgütleyebilirse, zindanda olsa bile asla yalmız kalmayacağı cevabını verdi. Panel soru-cevaplarla sürdü. Panel sonrasında, gelen konuklarla çay içildi, sohbet edildi.

Gazi Ayışığı Sanat Merkezi

Leninistler'den Yazılama*

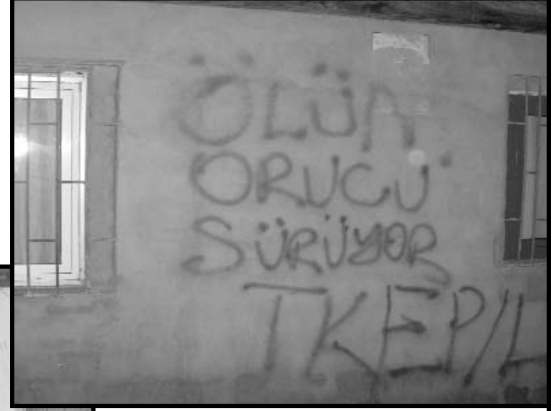
Faşizm, dünyada kana susamışlığıyla insanların kanlarını dökmeye devam ediyor. Hitler'in Almanya'da yüzbinlerce insanın kanını dökmesi gibi Türkiye'de de sokak infazları, gözetim altında kayıplar, işkenceler, katletmeler, cezaevlerine saldırılar, katliamlar yapılıyor. Diyarbakır, Buca, Burdur, Ulucanlar'dan sonra faşist devlet devrimci tutsakları yokedecek için 19 Aralık 2000 katliamıyla başlayan F Tiplerini hayata geçirmek için 20 cezaevine operasyon düzenledi. Bu katliamda 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti ve yüzlerce si yaralandı, sakat kaldı. Bu saldırıyla birlikte de tüm cezaevlerinde Ölüm Orucu Eylemi yapılmaya başlandı.

Şimdi 19 Aralık katliamı ve Ölüm Orucu Eylemi'nin 5. yılına girdik. Faşist devlet zindanlardaki direnişi bitiremediği gibi dışarıdaki direnişi de bitiremedi, bitiremeyecektir.

Biz Leninistler 19 Aralık katliamının 5. yılına girişini ve Ölüm Orucu Eylemi'nin hala devam ettiğini tüm halka duyurmak için emekçi, yoksul, duyarlı

halkın en yoğun olduğu bölgelerden biri olan Gazi Mahallesi'nde gecekonduların bulunduğu yerlere "19 Aralık'ı Unutturmayacağız, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Ölüm Orucu Sürüyor" yazılmalarını yapıp, altlarına

TKEP/L imzaları attık. Biz Leninistler, Partimizin 15. yılında "15. Yılında Şan Olsun Partimiz TKEP/L'ye" sloganlarını yazıp çok yaygın bir şekilde TKEP/L yazılmaları yaptık.

**19 ARALIK'I
UNUTTURMAYACAĞIZ!
ÖLÜM ORUCU
SÜRÜYOR!...**

İstanbul'dan Leninistler

* Posta yoluyla gelen bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

19 ARALIK KATLİAMI ESKİŞEHİR'DE DE PROTESTO EDİLDİ

19 Aralık 2000 tarihinde 20 cezaevinde eşzamanlı bir saldırı yapıldı, 28 devrimci tutsak katledildi. 19 Aralık katliamını protesto etmek, devrimci tutsakların haklı kavgasında yanlarında olduğumuzu göstermek için, Mücadele Birliği Platformu, ESP, SDP, DEHAP Halkevleri olarak ortak bir basın açıklaması yaptık. Arı Sineması önünde toplandıktan sonra, basın açıklamasını yapacağımız Adalar Migros yönünde yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada, şimdiye kadar 117 devrimcinin zindan savaşlarında ve Ölüm Oruçlarında ölümsüzleştiği belirtildi.

Eskişehir Mücadele Birliği Platformu

FİDEL YOLDAŞ

Ellerin
Bir özgürlük türküsüne benziyor
Ve yüzün
Haykırarak söylenmesi gereken sevdaya
Küba'nın gülüşü hep dudaklarında
Sözlerin
Ormanlar gibi gür!
Bakışların
Nehirler kadar uzun!
Ve başın
Dağlar gibi dik!
Küba'nın yılmaz yüreği
Kumandan Fidel Castro yoldaş.
Yüreğimiz/dilimiz/ellerimiz
Seni dinliyor/seni söylüyor/seni savunuyor
Bizimlesin daima
Fidel Castro yoldaş
Avukat/İsyancı/Tutsak/Gerilla/Komutan/Başkan
Bir ömre hepsini sığdıran
Küba'yı yeniden yaratan
Fidel yoldaş.
Yüreğimiz/gözlerimiz/ellerimiz senindedir
Yaşamak/görmek/dövüşmek için
Daima seninleyiz
Kübalı Fidel yoldaş...
Seni buraya davet edeceğiz
Talebe çocuklar karşılayacak seni
Ve sana İspanyolca sorular soracaklar
Hoş geldin'den hemen sonra.
Ve de işçi tulumlarıyla
Madencilerimiz
Buyur edecekler seni
İşçi sofrasına
Yoldaşça paylaşmaya
Ardından
Onlarda sana sorular soracaklar
İspanyolca sorular.
Sonra da
Meydan okuyarak tüm düşmanlarımıza
Ellerinde ve yüreklerinde dalgalandırdıkları
Che bayraklarının gölgesinde

Haykırarak ant içecek proletarya
Sana/ Küba'ya
Ve dünyanın tüm ezilenlerine
Bir yoldaşlık andı içecekler.
Az kaldı Fidel/Az kaldı Küba
Yakında!!!!...
Ve
Bir kızıl gelincik gibi
Fidel'in ülkesi
Bir kızıl gelincik gibi açmış
Ve dünyaya rengini salmış
Fidel ve yoldaşlarının ülkesi
Selvilerden daha uzun
Çınarlardan daha köklü
Gür bir şelaleden daha hür
Uzamış/ Köklenmiş/ Çağlamış
Yumurğu ve dişleri sıkılı
Kübalıların
Umutlu sözler
Umutlu yüreklerle
Yumruklar sallanıyor yumruklar
Havana'da
Fidel'in önünde
Santa-Cruz'da
Che'nin mezarı başında
Yumruklar sallanıyor havada
Sıkılı yumruklar
Fidel konuşunca
Bir yumruk denizine dönüyor Küba!!
Küba
Yankee sana bileniyor
Küba
Bütün bahçelerini yakmak istiyorlar
Bütün tarlalarını
Bütün fabrikalarını
Oğullarını ve kızlarını öldürmek istiyorlar
KÜBA!!!
Çünkü
Sen
Bir özgürlük pınarısın
İnsanlığın susuzluğunu gideren
İşte bu yüzden
Sana uzanan düşman eli
İnsanlığın özgürleşme kavgasına uzanan eldir
Bu nedenle o el
Uzandığı anda
Bakmadan çılgık ve gözyaşlarına
Ne de ağlamalarına cellatların
Kırılarak bileğinden
Lime lime edilip atılmalıdır ki
Bir daha uzanamasın
Geleceğin insanlığın
Çünkü
Billiriz
Özgürlük
Kendisinden vazgeçenleri
Esarete mahkum eden, bir sevdadır...
Bu yükün en az yarısı da bizindir
Küba
Yarısı bizim
Yoldaşlar

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

19 Aralık 2004- Taksim

Bir gece vakti geldiler
Uykudaydı gece
Uykudaydı saatler
Uykudaydı şefir,
Kuytu köşede dilenci
Soğuktu, Aralık'tı, zemheriydi
Uyuyordu şehir
Uyuyordu çatı aralarında kuşlar.
Uyuyordu İstanbul.
Bir biz uyumuyorduk
Bir de gecenin ortasında inadına
Parlayan Ay...
Bekliyordu zemheride
Bekliyordu sınavın saatini yürekler...

Gece güne durmuştu
Patladı beyaz orduların namülleri
Gece güne dönmesin diye
Uzandı yijitler yan yana
Uzandılar kan içinde
Gece şafağa dursun diye!...

19 Aralık 2004- Antep